

ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2025. OKTÓBER

IMAHETI ÁRÍTÁSOK – 2025. DECEMBER 8–13.

„ÍME, HAMAR ELJÖVÖK!”

JELENÉSEK 22:12

TARTALOM

1 ELSŐ PÉNTEK ESTE

Aurel Neatu

Odaszentelődés és felkészülés
Jézus második eljövetelére

5 ELSŐ SZOMBAT DÉLELŐTT

Ted N. C. Wilson

Korszakok reménye
Jézus második eljövetele
mint egyházunk üzenete

9 ELSŐ SZOMBAT DÉLUTÁN

Georgel Pîrlitu

A személyes megszentelődés és az egyház
tökéletessé válása Jézus visszejövetelének
várása közben

13 VASÁRNAP

Claudiu Gâșman

Evangelium a jelenkor számára

2025. OKTÓBER

17 HÉTFŐ

Tiberiu Nica

A szombattal kapcsolatos konfliktus

21 KEDD

Robert Mandache

Az üdvösségre történő utolsó felhívás
és annak hamisított változata

24 SZERDA

George Sbirnea

A vizsgálati ítélet és a kegyelmi idő lezárulása

27 CSÜTÖRTÖK

Ștefan Tomoiagă

A szorongatgatás éjszakája – a lelki ellenálló
képesség és a „fentről való” születés

30 MÁSODIK PÉNTEK ESTE

Bogdan Vlad

Gyakorlati felkészülés a válság idején

33 MÁSODIK SZOMBAT DÉLELŐTT

Ellen G. White

A második eljövetel után
Örök élet Jézussal az újjáteremtett világban

36 MÁSODIK SZOMBAT DÉLUTÁN

Ionuț Feier

Majdnem otthon – Jézusra várva

39 GYERMEKTÖRTÉNETEK

Both Thomas

„Elmegyek...”
Beszélj valakinek Jézusról!

2025. OKTÓBER. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neatu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gâșman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor, Papp Andrea, Zakariás Loránd; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020

Első péntek este

ODASZENTELŐDÉS ÉS FELKÉSZÜLÉS

Jézus második eljövételére

„Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra!” Róma 13:11-14

**Még ha elviselhetetlennek
tűnik is a sötétség, üdvössé-
günk hajnala közel van, ezért
ne veszítsük el a bátorsá-
gunkat! Közelebb van a sza-
badulásunk, mint hinnénk!**

Mivel Pál apostol gyakran szemlélteti a keresztény életet a katona képével, a következőt javaslom:

Képzeltetnek el egy ostromlott várat! Az ellenség már hosszú ideje körülfárta a falakat, és a helyőrségnek fogytán az ereje. A katonák legyengültek, kimerültek. Elkéseredés lett úrrá rajtuk, egyre kevesebb az élelmük, s a lőszerkészletük is kimerülőben. Az éj leple borul a várra, a sötétség miatt pedig még félelmetesebbnek tűnik a helyzetük. Aztán ahogy a láthatáron feltűnnek a hajnal első sugarai, a falakról a szabadulás első jelei is láthatóvá válnak: a távolban a felszabadítók zászlói lobognak, és katonai induló hallatszik, hirdelve a baráti hadsereg közeledését. Az ostromlott katonák szíve új reménységgel telik meg: jön a segítség, közel a szabadulás!

Ilyen a mi életünk is. Sátán és ügynökei, a bűn, a gyengeségek és a kísértések ostromolnak bennünket. Némelykor úgy érezzük, hogy elfogy az erőnk, és a forrásaink kiapadnak. A Szentírás azonban emlékeztet minket: „Most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk” (Róm 13:11). Üdvözítőnk nem késik! Eljön, amint megígérte! De még ha elviselhetetlennek tűnik is a sötétség, üdvösségünk hajnala közel van, ezért ne veszítsük el a bátorságunkat! Közelebb van a szabadulásunk, mint hinnénk!

Induljunk ki a Krisztust váró Pál által vázolt fenti jelenetből, és azoknak a kihí-

vásoknak a tudatában, amelyekkel ma meg kell küzdenünk, próbáljunk őszinte választ adni Péter apostol kérdésére: „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, s az elemek égve megolvadnak!” (2Pt 3:11-12).

Felhívás a megtérésre és a szentségre

A felhívásnak mélyebb jelentősége van: a hívőnek állandóan oda kell figyelnie arra, hogy még az éjszaka leszállta előtt teljes változás álljon be az életében. Következésképpen, mindent megtesz annak érdekében, hogy az öltözéke minden pillanatban megfeleljen a Jézussal való találkozás követelményeinek.

A lányunk nemrég kötött házasságot. Az eseményre nagy izgalmak és lelkesedés közepette készültünk. Az esküvő napján kora hajnalban keltünk, hogy bekísérjük őt a városba, ahol még néhány dolgot el kellett intéznie. Amikor a gyülekezet előtt kiszállt az autóból, még hétköznapi ruhában volt, de aztán néhány óra múlva már elképesztő változáson esett át. Amikor felöltötte a menyasszonyi ruhát, igazi hercegnővé vált, aki vőlegénye érkezését várja. Az eset arra emlékeztetett, hogy nekünk, hívőknek fel kell készülnünk Vőlegényünk, Jézus Krisztus érkezésére, ahogy a Jelenések könyvében olvassuk: „... az ő felesége elkészítette magát, és adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba” (Jel 19:7-8).

Vessünk el magunktól mindent, ami nem odavaló, és öltözzük fel a szentséget, hogy örömmel fogad hassuk Őt, amikor megérkezik. „Vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit. Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust” (Róm 13:12-14).

Szívünket és életünket készítsük fel a Vele való találkozásra, ahogy a menyasszony is felkészül a számára legfontosabb eseményre, a szeretett vőlegényével való menyegzőjére. „Annakokáért szerettem, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békeségben” (2Pt 3:14).

Nézzünk Jézusra! Ez lelki érettségünk és buzgóságunk záloga!

Lelki utazásunk során sokan hajlamosak vagyunk megelégedni önmagunkkal, amikor másokhoz hasonlítjuk magunkat, s gyakran olyanokhoz, akiket alacsonyabb rendűnek tartunk. Ez a fajta hozzáállás azonban hamis elégedettségi érzést kelt. Pál apostol azonban külön példát állít elénk. Ha másokhoz mérte volna magát, talán őt is megkísértette volna a büszkeség, ő azonban más utat választott. Pál nem másokhoz viszonyítva vizsgálta önmagát (2Kor 10:12), de még saját magához viszonyítva sem (1Kor 4.4), hanem Jézus Krisztus tökéletes mércéjét vette alapul (Ef 4:13). Krisztus nyomdokain járt (1Kor 11:1), az Ő halálához kívánt „hasonlóvá” válni (Fil 3:10).

Filippi 3:12, 15 verseiben Pál kétszer is használja a „tökéletes” (τέλειος) jelzőt, mintegy hangsúlyozva, hogy bár még nem érte el a tökéletességet, a lelki érettség tekintetében „tökéletes”. Ez az érettségi szint abban mutatkozik meg, hogy képes felismerni saját hiányosságait. Az igazi, érett keresztény őszinte önvizsgálatot tart, és igyekszik folyamatosan jobbra válni.

A Biblia ismételten figyelmeztet saját lelkiállapotunk hamis felmérésének csapdájára. A sárdisi gyülekezet például jó hírnévnek örvendett, Isten mégis kijelentette a közösség tagjairól, hogy lelkileg halottak (Jel 3:1). Hasonlóképpen a laodiceai gyülekezet is a gazdagságával büszkélkedett, a valóságban azonban nem volt más, mint „nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és meztelen” (Jel 3:17). Velük ellentétben a smir-

nai közösség szegénynek tartotta magát, miközben Isten szemében igazi gazdagságot birtokolt (Jel 2:9). Sámson is azt hitte, hogy még mindig a régi erejével rendelkezik, mert nem vette észre, hogy időközben az Úr eltávolodott tőle (Bír 16:20).

Az önvizsgálat kétélű kard is lehet, és mindkét élén kockázatokat rejt magában. Túlértékelhetjük magunkat, vagy ellenkezőleg, a haszontalanság érzése keríthet hatalmába. Pál apostol tisztán tudta, hogy milyen lelkiállapotban van, ezért mondta, hogy „igyekszik”, „célegyenest igyekszik” (Fil 3:12,14) elnyerni, amit Krisztus készített számára. Lelki életünk kiegyensúlyozott, tudatos és építő vizsgálata nélkülözhetetlen feltétele hitbeli fejlődésünknek és meg-szentelődésünknek.

Pál arra bátorít, hogy Krisztushoz hasonlóan bízzunk Istenben (Zsid 2:13). Az Úr egész élete az Atya erejébe vetett hit gyönyörű szimfóniája volt (Jn 14:7). Sokkal többet kellett elviselnie, mint a Zsidók 11. fejezetében megemlített hithősöknek, ezért tökéletes példakép minden hívő számára.

Elszenvedte a keresztet, ami szégyennel, megvetéssel, szenvedéssel és az Atyától való időleges elszakadással járt. E lehetetlen körülmények ellenére is teljesítette a rá bízott szolgálatot (Jn 17:4). Mindig megtalálta az erőforrásokat a továbbhaladáshoz, mert szüntelenül a hit szemével szemlélte „lelke munkájának gyümölcsét” és „az előtte

**Lelki életünk kiegyensúlyozott,
tudatos és építő vizsgálata
nélkülözhetetlen feltétele
hitbeli fejlődésünknek és
megszentelődésünknek.**

levő örömet” (Ézs 53:11 és Zsid 12:2, a Cornilescu ford. alapján).

Önmagunk újramotiválásának egyik legjobb módja az Úr Jézus és a hithősök életének szemlélése, bizonyágtevésük megismerése és tanulmányozása. „Mert amelyek régen megíratlak, a mi tanulságunkra íratlak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen” (Róm 15:4).

A személyes bizonyágtevés a szeretet bizonyítéka

Bizonyágot tenni az isteni szeretetről embertársainknak: ez minden keresztény állandó feladata, aminek viszont még nagyobb jelentősége van ezekben az időkben. Pál nem akármilyen időről beszél, hanem a „végidőről” és Jézus Krisztus közeli eljöveteleéről. Következésképpen ez a lelki éberség és felelősségvállalás időszaka: „Ideje már, hogy az álomból felserkenjünk!” – szól sür-

gető felhívása, aminek meg kellene indítania a szívünket és arra készítenie, hogy a Szentlélek ereje által hű és bátor bizonyágtevők legyünk.

Az éberségre azért van szükség, mert üdvösségünk – Üdvözítővel való találkozásunk – közelebb van, mint amikor elfogadtuk a hitet. Minden elmúló nap közelebb visz az isteni ígélet teljesedéséhez és a végső szabaduláshoz. A szeretet és az idők komolyságának tudatosítása által táplált bizonyágtevésünk ezáltal válik világítótoronnyá ebben a sötét világban.

Ebben az időben, amikor túlságosan sok kihívással szembesülünk, őrizzük meg Krisztusba vetett bizalmunkat, térjünk meg teljes őszinteséggel, folyamatosan újítsuk meg a kapcsolatunkat Istennel, és valljuk meg a hitünket. A hármasszöveg üzenet (Jel 14) felszólít, hogy hirdessük az üdvösség jó hírét, és imádjuk a Teremtőt. Életünk Krisztus fényétől ragyogjon szeretetének és irgalmának élő bizonyágaként. Bátorítson bennünket „a bizonyágoknak ily nagy fellege”, és „kitartással fussunk meg az előttünk levő küzdő tért” (Zsid 12:1), nem veszítve el a reményt, hiszen tudjuk, hogy Isten mellettünk van a mennyország felé tartó utazásunk minden pillanatában. „Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett!” (Róm 13:12). 🌅

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Mit jelent készen lenni a Jézussal való találkozásra?
2. Mi segíthet abban, hogy realista módon fel tudjuk mérni saját lelkiállapotunkat?
3. A vég idején minek kellene motiválnia bennünket a személyes bizonyágtevésre?

AUREL NEAȚU, elnök, Romániai Unió

Első szombat délelőtt

KORSZAKOK REMÉNYE

*Jézus második eljövetele
mint egyházunk üzenete*

Mennyire hamar a „hamar”? Emberi szemszögből nézve – különösen a közösségi médiák világában – minden, ami nem azonnal történik, lassúnak tűnik.

A világszerte bekövetkező példátlan események emlékeztetnek bennünket arra, hogy a világ gyorsan változik. A természeti és az ember okozta katasztrófák egyre erőteljesebbek és gyakoribbak. Sok ország politikai helyzete szinte megoldhatatlanná válik. A társadalmi és kulturális erkölcs egyre romlik. A globális gazdaság vékony jégre tévedt, és bármelyik pillanatban összeomolhat. Az ökumenikus mozgalmak megalkuvásra késztető helyzeteket teremtenek. Mindig barátságosan és támogatóan kell viszonyulnunk más keresztényekhez és vallásokhoz, de nagyon óvatosnak is kell lennünk, nehogy olyan ökumenikus vagy egyéb csoporthoz csatlakozzunk, amelyek megpróbálják semlegesíteni a hetednap adventisták számára oly fontos, jellegzetes bibliai hitet.

Amikor a körülöttünk gyorsan bekövetkező, mérföldkönek számító eseményeket látjuk, tudjuk, hogy azok a valaha volt legkihívatóbbak, minden életet megváltoztató eseményre mutatnak előre – Jézus Krisztus második eljövételére! Ez lesz minden hívó évezredek óta tartó reményeinek beteljesülése.

Erről a dicsőséges eseményről szólva így írt Ézsaiás próféta: „Így szólnak azon a napon: Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR, akiben reménykedtünk, örülünk és örvendezzünk szabadításának!” (Ézs 25:9). Zsoltár 50:3 versében pedig ezt olvassuk: „Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat, emésztő tűz van előtte, és erős forgószél körülötte.”

Földi élete során Jézus ígéretet tett tanítványainak: „Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:2–3). Ezt az ígéretét Jelenések 22. fejezetében sürgetően ismétli meg: „Íme, hamar eljövök. Boldog, aki megtartja e könyv prófétai beszédeit” (7. vers); „Íme, hamar eljövök, a jutalmam velem van, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint” (12. vers). „Bizony hamar eljövök” (20. vers).

Mennyire hamar a „hamar”?

De mennyire hamar ez a „hamar”? Emberi szemszögből nézve – különösen a közösségi médiák világában – minden, ami nem azonnal történik, lassúnak tűnik.

Az adventisták több mint 160 éve hirdetik Krisztus második eljövetelét – ami egyesek számára örökkévalóságnak tűnhet. Néhányan elbátortalanodtak, és szemük elől tévesztették Krisztus második eljövételének sürgető jellegét, amelynek át kellene hatnia a hetednap adventisták életének minden területét.

Ez azonban nem lephet meg minket. 2Péter 3:3–4-ben ezt olvassuk: „Az utolsó napokban csúfolódók jönnek, akik saját kívánságaik szerint járnak, és gúnyosan kérdezzetik: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy marad a teremtés kezdetétől fogva.”

Péter rámutat arra, hogy ezek a gúnyolódók „szándékosan meg is feledkeznek arról” (5. vers, RÚF), hogy Isten teremtette az eget és a földet, és volt egy egész világra kiterjedő özönvíz is. Majd figyelmezteti olvasóit, hogy egy napon tűz által fog minden elpusztulni.

A szakasz folytatódik, fontos utasítást és bátorítást nyújtva azoknak, akik hisznek: „Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esz-

tendő, mint egy nap. Nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késedelemnek tartják is, hanem hosszútűró irántatok, nem akarva, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (8–9. versek).

Ez a szakasz arra buzdít minket, hogy mivel a föld és minden, ami rajta van, elpusztul, gondolkodjunk el azon, milyen embereknek kell lennünk „szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövételét... Azért, szerettem, ezeket várva igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben” (11–14. versek).

Fontos elhívás

Micsoda elhívásunk van, hogy közel lehetünk az Úrhoz, és Ő vezethet minket, amíg buzgón várjuk az Ő eljövételét!

A Zsidókhoz írt levél így bátorít minket: „Ne dobjátok el hát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert békességes túrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígérést. Mert még egy kevés idő, és aki eljövendő, eljön és nem késik. Az igaz ember pedig hitből él, de ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelke. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:35–39).

Isten Igéje ma is szól hozzánk. Ne hagyjátok, hogy bárki elvegye reményeteket Jézus Krisztus hamarosan bekövetkező eljövételétől! Ő hamar eljön!

Az üzenet hirdetése

Világunk jelenlegi romló helyzetének fel kell ébresztenie bennünket arra, hogy sürgősen felkészüljünk és hirdessük a Jelenések 14-ben szereplő három angyal üzenetét, Krisztus hamarosan bekövetkező visszatérésére készülve.

Egyesek talán azt mondják, hogy ezek az üzenetek politikailag nem korrektek, és nem tanácsos hirdetni őket; a három angyal

üzenete azonban legfontosabb üzenetünk, amelyet meg kell osztanunk másokkal. Ez a mi teológiánk és küldetésünk, és ez az oka Isten csodálatos maradék egyháza létezésének.

A Bizonyosságtételek 9. kötetében ezt olvashatjuk: „Isten különös értelemben őrlőlókul és világosság hordozóíul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést... Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb feladatot, az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagy fontosságú lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le a figyelmeztetést” (19. o.).

Ez a Jelenések 14:6–12 verseiben felvázolt, erőteljes, végidőre szóló üzenet három részre osztható. A Prófétaág Lelke azt mondja nekünk, hogy az első és a második üzenetet a korai adventista hívők kapták. A harmadik üzenet az első kettőhöz kapcsolódik, és közvetlenül Jézus visszatérése előtt adatik. E három üzenet együttese lesz Isten utolsó felhívása a világnak arra, hogy felkészüljön a Jézussal való találkozásra.

Ez az az izgalmas jövő, amely miatt Isten erővel és eszközökkel szerel fel bennünket – hogy befejezzük az Ő nagy munkáját e nagyszerű üzenetek hirdetésével! Csak akkor érhetünk el bármit is, ha teljes mértékben Jézusra és a Szentlélek erejére támaszkodunk! Isten mindannyiunkat valami nagyon szokatlan, ám hamarosan bekövetkező dologra készít fel: a Szentlélek késői esőjének kiadására. És amikor megkapjuk

**Csak akkor érhetünk el
bármit is, ha teljes mértékben
Jézusra és a Szentlélek
erejére támaszkodunk.**

ezt a különleges ajándékot, Isten hatalmas módon fog rajtunk keresztül munkálkodni, hogy az utolsó napok üzenetével elérje az egész világot. És akkor jön el a vég.

Támaszkodjunk az Úrra!

Jézus hamarosan eljön! Teljes mértékben az Ő kegyelmére és igazságosságára kell támaszkodnunk. Hűnek kell lennünk küldetéséhez, amelyre elhívott bennünket. 2Péter 3:10–13 szakaszában ezt olvashatjuk: „Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint a tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig égve felbomlanak. [...] Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyennek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövetelét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.”

Hetednapi adventistaként te is hűségesen várod az új eget és az új földet? Szilárdan kiállsz az Úr bibliai igazsága és Isten nagy üzenetének, a Jelenések 14-ben szereplő három angyal üzenetének hirdetése mellett? Ismerik Isten iránti hűségedet azok, akik kapcsolatba kerülnek veled? Meg vagy győződve arról, hogy Istennek különleges terve van maradék egyházával? Nem azt hirdetjük, hogy mi különlegesebbek lennénk, mint bárki más. Mindannyiunknak szüksége van Urunk megváltó kegyelmére és irgalmára. De hetednapi adventistaként Isten arra hívott minket, hogy hirdessük végidőbeli üzenetét, és álljunk ki az igazság mellett, szakadjon bár az ég. Arra hív minket, hogy legyünk hűséges tanúi ma, ebben a szekuláris, materialista, posztmodern világban.

Előretekintés

Egy napon hamarosan, a keleti égbolton meglátunk egy kis, félfölkörmnyi, sötét felhőt, amely egyre csak növekedni fog,

és egyre fényesebb és fényesebb lesz – az egész menny kiáramlik, hogy tanúja legyen a föld történelme nagy csúcspontjának. A menny csodájának köszönhetően mindenki egyszerre fogja látni Őt. És ott, millió angyal között ülve, végre megpillanthatjuk azt, akire vártunk: nem a szerény, megtört Bárányt, nem a Főpapot, hanem a királyok Királyát és az uraknak Urát, Jézus Krisztust, a mi Megváltónkat! Felnézünk, és ezt kiáltjuk majd: „Ez az az Isten, akire vártunk!” Krisztus lenéz, és így válaszol: „Jól van, jó és hű szolgálk; menjetek be a ti Uratok örömébe”, és mi felemelkedünk, hogy a levegőben találkozunk az Úrral, hazamenjünk, és örökké vele legyünk!

Isten ígéretet tett arra, hogy megadja nektek az Ő erejét, hogy befejezzétek az Ő munkáját. Ki fogja árasztani népére a késői esőt, hogy hirdethessük a három angyal üzenetét, és a küldetést egyesült egyházként fejezhessük be. Szenteljük életünket, energiánkat, tehetségünket, erőforrásainkat és időnket Isten munkájának befejezésére, hogy az Ő erejével minél többeket megnyerhessünk, és hazamehessünk!

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Mit jelent számunkra Jézus visszajövetelének közelsége?
2. Hogyan befolyásolja küldetésünket azon hitbéli meggyőződésünk, hogy Jézus hamarosan eljön?
3. Hogyan őrizhetjük meg az egyensúlyt életünk és küldetésünk hosszú távra szóló megtervezése, valamint az Úr Jézus közeli eljövetelére való várakozás között?

TED N. C. WILSON, a Generál Konferencia egykori elnöke (2015–2025)

Első szombat délután

A személyes megszentelődés és

AZ EGYHÁZ TÖKÉLETESSÉ VÁLÁSA

Jézus visszajövetelének várása közben

„Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” 1Pt 1:16

Már az apró győzelmek is számítnak, mivel erősítik a kapcsolatunkat Istennel, békét, örömet és erőt nyújtanak a folytatáshoz.

Elmélkedjünk keresztény életünk egyik lényegre törő kérdésén: a személyes megszentelődésen és az egyház tökéletessé válásán, a folyamaton, amely az Úr Jézus Krisztus visszajövetelének várása közben teljesedik ki. Ez nem csupán egy szép gondolat, hanem mindennapi gyakorlati és valós felhívás, hiszen egy kísértésekkel, stresszel és figyelemeltereléssel teli világban élünk, ami el tud szakítani bennünket Istentől.

Győzelem a bűn felett

A bűn olyan valóság, amivel mindannyian szembesülünk, még a leghűségesebbek is. Néha rejtett gondolatokban, máskor pedig látható tettekben nyilvánul meg, amik megsebeznek bennünket és a körülöttünk élőket. A jó hír azonban az, hogy Krisztus felkínálja az erőt a bűn legyőzéséhez. Pál apostol írja: „Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálíva lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet” (Róm 6:22).

A bűn legyőzése egy határozott döntéssel kezdődik: térjünk Istenhez nyitott szívvel, és engedjük meg a Szentléleknek, hogy átformálja gondolatainkat, vágyainkat és cselekedeteinket. Ez naponkénti folyamat, hasonló a kertész munkájához, aki minden nap kitakarítja a gatz a veteményesből. Lelki életünkben ilyen „gaz” a büszkeség, az irigység, a düh, a kétely és számos más negatív jellemvonás. Minden döntésünk, amivel „nem”-et mondunk a bűnnek és „igen”-t Istennek, közelebb vezet minket a tökéletességhez.

A bűn és annak következménye olyan valóság, ami meghaladja az ember erejét,

Isten erejét viszont nem. Az ihletett író így ír erről:

„Krisztus ereje által férfiak és nők tépték már szét bűnös szokások béklyóit. Lemondtak az önzésről. Bűnösök tiszteletládókká, iszákosok józanná, erkölcstelenek tisztává lettek. Olyan lelkek, akik Sátán képmását viselték, átalakultak Isten képmására. Ez az átalakulás a csodák csodája. Az Igének ez az átformáló ereje Isten Szavának legmélységesebb csodája” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 476. o.).

Már az apró győzelmek is számítnak, mivel erősítik a kapcsolatunkat Istennel, békét, örömet és erőt nyújtanak a folytatáshoz.

A megszentelődés nem csupán egyéni feladat

Személyes megszentelődésünk kihat az egész gyülekezetre. Lelki győzelmeink – a bűn legyőzése, a bölcs döntések meghozatala, a szeretet és a szolgálat cselekedetei – nemcsak személyes életünkben, hanem a közösség életében is gyümölcsöt teremnek, erősítik Krisztus testét, és a világ előtt az Ő hatalmáról tesznek bizonyosságot. Hasonlóképpen a megszentelődés hiánya vagy a kísértésekkel szemben elszenvedett kudarcok szintén gyengítik a gyülekezet bizonyoságtévesztését, és tönkretelhetik a közösség összhangját és lelki fejlődését.

Szent életet élni azt jelenti, hogy minden gondolat, szó és tett számít, de nemcsak önmagunkra, hanem embertársainkra nézve is. Minden jó döntés, az engedelmeség és a hit minden egyes megnyilvánulása a gyülekezet építését szolgálja, ugyanakkor minden rossz lépés vagy megalkuvás gyötrelmeket okoz, ami a közösségre is kihat.

Ez a felhívás emlékeztet arra, hogy ne remeteként éljük meg a kereszténységünket, mivel a személyes megszentelődés viszsztatükröződik az egyház testében. Itt egymásra utaltsági kapcsolatról van szó: minél közelebb kerülünk Istenhez, és minél szentebb életet élünk, annál inkább együtt nő-

vekszünk a szeretetben a közösséggel, és készülünk Urunk visszajövetelére.

Jézus mondta: „Szeressétek egymást!” Felhívása ma is időszerű. Szavai a felházban hangzottak el. Júdas épp távozott, amikor Jézus felhívta a többi tanítvány figyelmét, hogy miként kell viszonyulniuk egymáshoz, tudván azt, hogy az egyház tökéletessé válása a tagok egymással ápolat kapcsolatától is függ.

Jézus egész életében szeretetet tanúsított az emberek iránt, halála után pedig a tanítványok is ezt a példát követték. Mindezek mellett Ellen G. White megjegyzi, hogy később megváltoztak a dolgok: „Idővel azonban változás állt be. A hívők kezdték felfedezni egymás hibáit. Miközben mások hiányosságait néztek, és bírálgatásokba bocsátkoztak, szem előtt tévesztették a Megváltót és szeretetét. Kezdték nagyobb jelentőséget tulajdonítani a külsőségeknek, és nagyobb súlyt helyezni a hitpontokra, mint azok gyakorlására. Buzgók voltak mások hibáinak megítélésében, miközben nem vették észre saját hibáikat” (Az apostolok története, 548. o.).

A Profétaság Lelke figyelmeztet: „Semmi sem gyengíti annyira a lelki életet, mint az irigység, a gyanakvás, a bírálgatás és a rágalom” (Az apostolok története, 549. o.).

Az egyház valós növekedése a szeretet, a megbocsátás és egymás támogatása révén valósul meg. Ha Isten uralja a szívünket, a közösség növekedik, így a gyülekezet az összhang és a lelki öröm helyévé válik. A gyülekezet tökéletesbítése apró gesztusok – türelmes odafigyelés, a gyengék bátorítása, a tévelygők iránti megbocsátás és a diszkrét szolgálat – által valósul meg.

Életmód – az egészséggel kapcsolatos advent üzenet

Testünk a Szentlélek temploma (1Kor 6:19). Egészségünk megőrzése nemcsak testi, hanem lelki kérdés is. Az egészséggel kapcsolatos adventista üzenet kiegyensúlyozott

életre tanít: egészséges táplálkozásra, megfelelő pihenésre, rendszeres mozgásra és az ártalmas szerektől való tartózkodásra.

Az egészséges test hozzásegít ahhoz, hogy tiszta és erőteljes legyen az elménk az imádkozáshoz, és legyen erőnk szolgálni másokat. Aki megfelelő időt tölt pihenéssel, és egészségesen táplálkozik, több türelme lesz embertársaihoz, bölcsebb döntéseket hoz, és hatékonyabban tud szolgálni a gyülekezetben.

A testi tényezőkön túl az egészséges életmód érzelmi és mentális kiegyensúlyozottságot is eredményez. Az ima, Isten Igéjének tanulmányozása, a harmonikus családi és gyülekezeti kapcsolatok ugyanolyan fontosak, mint a táplálkozás vagy a mozgás. A lelkileg-testileg kiegyensúlyozott ember kész válaszolni Isten hívására, világosságot áraszt embertársaira, és hozzájárul a gyülekezeti egységhez és összhanghoz.

Az egészséges életmód nem csupán a testi erőnlétet befolyásolja, hanem közvetlen hatással bír a személyes megszentelődésre és tökéletességre is. A fegyelem az étrend, a pihenés, a mozgás és az időbeosztás terén megtanít uralni vágyainkat és szokásainkat, és Isten irányítása alá helyezni életünk még több területét. Az egészséges test és elme révén könnyebben összpontosítunk az imára, a bibliatanulmányozásra és a másokért végzett szolgálatra, s ez a napoként gyakorolt fegyelem együttműködik az isteni kegyelemmel személyes tökéletessé válásunk folyamatában.

Az egyház valós növekedése a szeretet, a megbocsátás és egymás támogatása révén valósul meg. Ha Isten uralja a szívünket, a közösség növekedik, így a gyülekezet az összhang és a lelki öröm helyévé válik.

Az igazi hit látható változást eredményez a mindennapi életünkben: arra késztet, hogy elhagyjuk bűnös szokásainkat, gyakoroljuk a türelmet, az együttérzést és a megbocsátást, és örömmel szolgáljuk a gyülekezeti közösséget.

Így válik testünk és elménk az isteni mű eszközévé. Egészségünk már nem csupán személyes jólétünket szolgálja: olyan ajándék, amit szolgálatunk és életpéldánk által a közösséggel is megosztunk.

Megigazulás Jézus hite által

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” (Ef 2:8-9).

A hit általi megigazulás jogi aktus, mely által Isten – az engesztelő áldozat alapján – megbocsátásban részesít. Ez azonban még csak a megszentelődés kezdete.

A megigazulás és a megszentelődés alapja a Jézusba vetett hit. Nem saját érdemeink vagy erkölcsi erőfeszítéseink alapján nyerünk üdvösséget, hanem csakis akkor, ha őszintén bízunk Krisztus áldozatában és szolgálatában. Ez a hit változtatja meg a szívünket és az elménket, és ennek eredményeként változnak meg a cselekedeteink és a világgal kapcsolatos látásmódunk is. Ez nyújt bátorságot nekünk ahhoz, hogy a kísértések közepette a jót válasszuk, és ez ad erőt kitartanunk Isten akarata mellett még akkor is, amikor már-már ránk zúdulnak a körülmények és a próbák hullámai.

A hit általi megigazulás nem jelent felelőtlen életet. Ellenkezőleg, szabadságot és erőt biztosít a szent élethez, és megerősíti bennünk a tudatot, hogy Krisztus kegyelme minden lépésünket nyomon követi. Erre a kegyelemre támaszkodunk, amikor el-

gyengülünk, felemel, amikor elesünk, és megvilágítja előttünk az utat, ha köd ereszkedik ránk. Ilyen értelemben tehát a megszentelődés nem elvont eszménykép, hanem naponkénti valóság: az emberekkel való bánásmódunkban, a konfliktusok kezelésében és a helyes döntések meghozatalában nyilvánul meg, valamint abban, hogy miként szenteljük Istennek az időnket és az erőforrásainkat.

Az igazi hit látható változást eredményez a mindennapi életünkben: arra késztet, hogy elhagyjuk bűnös szokásainkat, gyakoroljuk a türelmet, az együttérzést és a megbocsátást, és örömmel szolgáljuk a gyülekezeti közösséget.

Következésképpen tehát, a hit általi megigazulás több teológiai elméletnél: tevékeny erő, ami teljes változást eredményez.

Következtetés

Isten határozott felhívást intéz hozzánk: éljünk szentségben, győzzük le a bűnt, válasszuk az egészséges életmódot, bízunk Jézusban, és tevékenyen vegyük ki a részüket a gyülekezet életéből! A megszentelődés felé tett minden lépés, a szolgálat minden egyes cselekedete építi az egyházat a szentségben, hogy készen legyen Urunk dicsőséges visszajövetelére. 🦋

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Gyakorlatilag hogyan segíthet nekünk Isten ereje a bűnnel vívott küzdelemben?
2. Milyen módon hatnak a gyülekezetre személyes lelki sikereink vagy kudarcaink?
3. Mi a különbség a hit általi megigazulás és a megszentelődés között?

GEORGE PÎRLITU,
a Romániai Unió titkára

EVANGÉLIUM

a jelenkor számára

Kontrasztok világában élünk. A technológia megszünteti a távolságokat, mégis egyre jobban eltávolodunk egymástól. Az információ elképesztő sebességgel száguld, az igazság viszont mind inkább relativizálódik, következésképpen, egyre nehezebb felismerni. Életünket a zűrzavar, a lelki tévelygés és a folyamatos keresés határozza meg. Egyre több az emberi elgondolás, amely azonban gyakran nem is kínál igazi megoldást. Mindezek ellenére azonban van egy jó hírünk: az evangélium nem veszített erejéből és időszerűségéből. Épp ellenkezőleg, egyetemes üzenete fontosabb, mint valaha, és a csodák, amiket eredményez az emberek életében, igazolják, hogy az evangélium eredete túlmutat az emberi értelmén.

„Isten különös értelemben
őrállókul és világosság hor-
dozóíul helyezte a világba
a hetedik napi adventistákat.
Rájuk bízta a pusztuló világnak
szóló utolsó figyelmeztetést.”

Krisztus szavai nem engednek teret a hitetlenségnek, tehetetlenségnek, kényelemnek. Az Üdvözítő kijelentette: „Isten országának evangéliuma hirdettetik majd az egész földön.” A profetikus hang nem kérdez, hanem kijelent. Kizárja az emberi tényezőt, amely azt hajtogatja, hogy *Nem lehet!*, és tekintéllyel kijelenti: *Így lesz!*

E kinyilatkoztatott valósággal szemben arra hívatunk, hogy megerősítsük magunkban a választ a következő kérdésekre: Melyik üzenet lesz az, amely be fogja világítani az egész földet? Miben áll ennek a jó hírnök az ereje? Milyen módon fog eljutni az üzenet a föld végső határáig?

1. A három angyal egyetemes üzenete

Jelenések 14:6-12 versei mélyen profetikus látásmódról tanúskodnak. A három angyal hirdeti az evangéliumot „a föld lakosainak, minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”. Ez egy sürgős és globális jellegű isteni kinyilatkoztatás. Minden emberrel *felhívást, figyelmeztetést és erőteljes bizonyosságot* közöl. Mielőtt megemlítenénk az üzenetét, meghívlak, hogy fogadjuk el a mennyei kihívást: „Isten különös értelemben őrállókul és világosság hordozóíul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfonto-

sabb feladatot, az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetését” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 9. köt., 19. o.).

Tehát, mi az őrállók üzenete a történelem végén? Milyen világosságot kell hordoznunk a Jelenések könyve szerint?

A menny felhívásai

„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” Miért időszerű még mindig ez a felhívás? Miért kell isteni parancsnak tekintenünk? Azért, mert ha nem vállaljuk fel, a világ nem egyéb Lucifer területénél, amelyben a mennyei tekintély iránti tiszteletet elveszítő emberek céltalanul sodródnak. Ha nem ismerjük el Istent mint Teremtőt, az élet csak az „itt és most”-ra korlátozódik. Ha az ember tekintélyt követel magának, és azt állítja, hogy az élet véletlenszerűen állt elő, annak keserű következményei lesznek. „Legyen néked a te hited szerint!” – hangzik majd a súlyos ítélet azokhoz, akik elutasították az első angyal üzenetét. Ezért tehát az egyház arra hivatott, hogy ennek a felhívásnak az erőteljes hirdetője legyen. Ezékiel próféta szavai, bár nem kellemesek, még mindig időszerűek: „Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jöni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utolér közülük valamely lelket, ez a maga vétke miatt éretett utol, de vérét az őrálló kezéből kérem elő” (Ez 33:6). A *fegyver* ma kifinomultabb, mint bármikor volt a történelemben. Egyre kevesebb az időnk. Vajon az őrálló eleget tud tenni küldetésének?

Figyelmeztetések

„Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város... ha valaki imádjá a fenevadat és annak képét... az is iszik az Isten haragjának borából.” Ez határozott figyelmeztetés a korruprt vallási rendszerek, a lelki zűrzavar és az igazság elferdítése ellen. Mielőtt azonban

Krisztus egyháza figyelmeztetné a világot, előbb arra hívatott, hogy tudatosítsa magában az igazságot. Egy olyan társadalomban, amely agresszíven hirdeti a félreértelmezett toleranciát, ahol a politikai korrektség fontosabb magánál az igazságnál, az őrállónak különbséget kell tennie az örök igazság és az emberek által javasolt alternatívák között. Még ha ezeket régi történelmi érvekkel, vagy a jelen időszerűségével támasztják is alá, minden, ami nem isteni kinyilatkoztatás, az Babilontól származik, ami némely esetben a fenevad „bölcssége”, máskor pedig az ember erkölcstelen vágyainak szüleménye. Mindannyian arra hívtunk, hogy elhatárolódjunk a beilleszkedés kényelmétől, közönyétől, utána pedig alázattal figyelmeztessük azokat, akik hamis tanításokat és eszményképeket követnek.

Bizonyosság

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Testvéreim! Ez a Biblia egyik legszebb ígérete! Némelyek tényleg tagadják Isten tekintélyét, mások pedig elutasítják a teremtetéstörténetet, és találkoznak olyan emberekkel is, akik szeretik Babilont, és nem látják meg a fenevad ténykedéseit. Istennek azonban van egy népe. Tévednénk, ha megszámolnánk őket, mert ezzel azt kockáztatnánk, hogy csak magunkra gondolunk. Ezt a felelősséget hagyjuk Istenre, mi pedig örömmel és félelemmel teljesítsük elhívásunkat.

2. A hívők személyes bizonyágtevése

Isten valóban ünnepélyes küldetést bízott ránk. Mivel kellene kezdenünk a bizonyágtevést? Az állandósult szkepticizmus korszakában az Istennel szerzett személyes tapasztalatok az evangelizálás legerőteljesebb eszközeivé válhatnak. A világnak nincs már türelme arra, hogy elméleteket hallgasson végig, viszont szívesen meghallgatja megtérésünk valós történetét. Emlé-

Arra hívtunk, hogy elhatárolódjunk a beilleszkedés kényelmétől, közönyétől, utána pedig alázattal figyelmeztessük azokat, akik hamis tanításokat és eszményképeket követnek.

keinkben őrizzük Istennel való találkozásunk, meghallgatott imáink, gyökeres változásunk, megtérésünk történetét. Sose becsüljük alá az ilyesfajta bizonyágtevés erejét! Ne feledjük, hogy mindennapi életünk, az, ahogy beszélünk, szeretünk, szolgálunk, megbocsátunk és reménykedünk, szüntelen prédikáció! Milyen szép lenne, ha mindannyian elmondhatnánk Pál apostollal együtt: „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé!” (1Kor 11:1).

3. Az evangélium hirdetése kiadványok, rádió, tévé és online platformok révén

Isten egy üzenetet bízott ránk, aminek el kell jutnia a „föld végső határáig”. A digitális korszakban ezek a „végső határok” elérhetőbbek, mint valaha. A média által végzett munkában – legyen szó folyóiratokról, könyvekről, rádió- és tévéadásokról, podcastekről, internetes platformokról vagy közösségi hálóról – óriási lehetőség rejlik. Több ezer lélekhez juthat el az igazság üzenete egyetlen cikk, online prédikáció vagy inspiráló videóklip megjelentetése által. Az újítás jótékonyan hat a missziómunkára. A technológia nem ellenség, hanem eszköz, amit bölcsen kell felhasználnunk Isten dicsőségére.

Elképzelitek, hogyan tanulmányozhatta volna Timótheus a Szentírást, ha rendelkezésre állnak a ma használatos internetes

keresőmotorok; hogyan prédikált volna Péter, ha lett volna egy modern tévétúdiója; micsoda apologéta vitákat szervezett volna Pál; hogyan beszélgethettek volna egymástól nagy távolságra levő apostolok egy online platformon?! Milyen missziós tervek és jelentéseket tehetek volna közzé?!

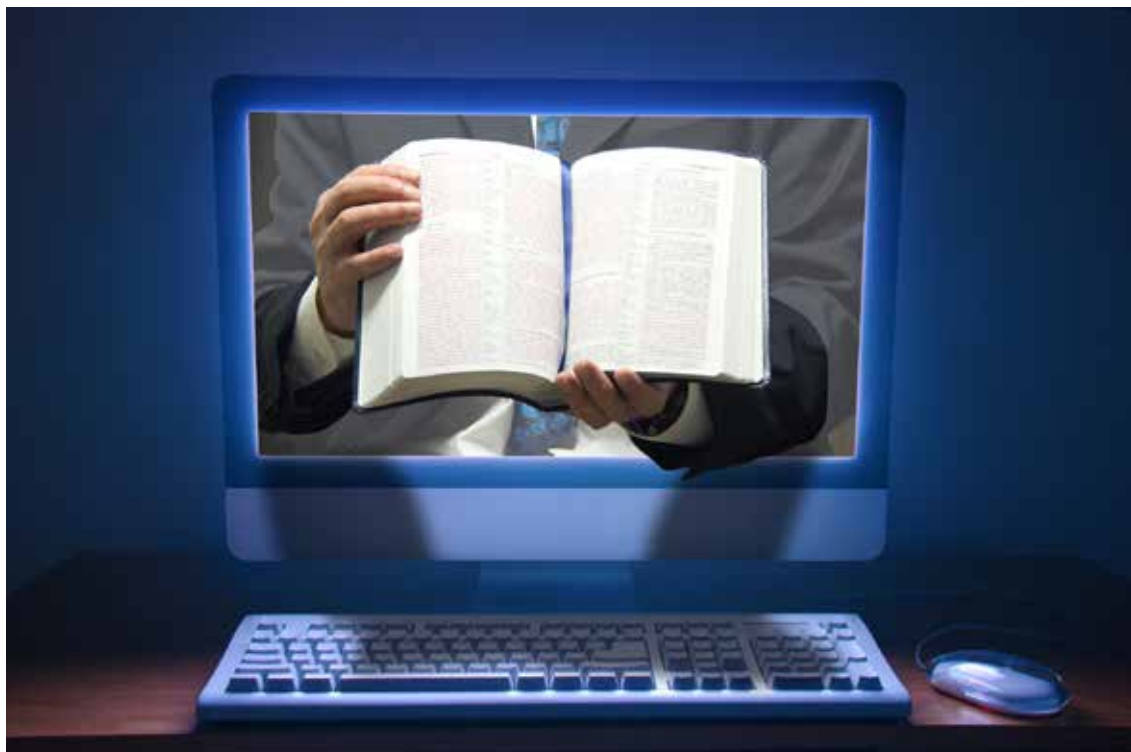
Kedves testvéreim! Most, a történelem végén, mi sokkal több áldásban részesülünk, mint bármikor Isten követői. A kegyelemnek köszönhetően egy napon majd a menyek országában találkozni fogunk Timótheussal, Pállal, Péterrel és a többi apostollal. Mit mondunk majd nekik? Azt, hogy nehéz időket éltünk? Hogy nem voltak eszközeink? Hogy nem volt könnyű hirdetni az evangéliumot? Minden bizonnyal a mi korunknak is megvannak a kihívásai. De Isten nem változott. Ők *elaludtak Krisztusban*, mert teljesítették Isten rájuk vonatkozó tervét.

Most rajtunk a sor. Meghívlak, hogy mondjuk el Pál apostollal együtt: „Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részesetárs legyek abban” (1Kor 9:23). Mivel az evangélium örök, legyen örök az életünk is! 📖

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Melyek a leghatékonyabb módszerek, amelyek által eddig másoknak is beszélhettél az örök evangéliumról?
2. Miként kapcsolódik az „eljött az Ő ítéletének órája” kijelentés az örök evangéliumhoz és a teremtéstörténethez?
3. Milyen módon tehet bizonyosságot minden egyes szombatnap az örök evangéliumról?

CLAUDIU GÂȘMAN,
a Bánáti Egyházterület elnöke

A szombattal kapcsolatos KONFLIKTUS

A Megváltó a parancsolatai iránti engedelmességünkre az Isten iránt tanúsított szeretetünk intenzitásának barométereként tekint: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok” (Jn 14:15). Ezt közölhette volna negatív formában is: „Ha nem szerettek engem, ne próbáljátok megtartani a parancsolataimat, mert nem fog menni.” Pál azt állítja, hogy a testi ember nem szeretheti Istent, következésképpen nem tudja megtartani az Ő parancsolatait sem. Csak a lelki ember szereti az Urat, és engedelmeskedik, „hogya a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 8:4).

Pál tágabb értelemben a törvény iránti engedelmisséget az embertársak iránti tisztelet és szeretet feltételeként mutatja be: „Mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte” (Róm 13:8). János, a szeretet tanítványa ugyanezt a krisztusi gondolkodásmódot alkalmazza: „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait” (1Jn 5:3). A testi ember tehát nem képes erkölcsi jót cselekedni, vagyis nem képes engedelmeskedni Isten erkölcsi törvényének. Isten gyermekei Krisztus visszajövetelére várva szembesülnek azzal a hatalmas konfliktussal, amit az ördög robbantott ki a szombattal kapcsolatosan.

A szombat, az engedelmesség jele

Jelenések 12:17 verse kijelenti, hogy akik megtartják Isten parancsolatait, azoknak meg kell küzdeniük azzal a dühös sárkánnyal, akit Krisztus kétszer már legyőzött: először a mennyben (Jel 12:7-9), másodszor pedig a földön (Jel 12:4-5). Haragját még inkább szítja, hogy közeledik a pillanat, amikor még a hűséges maradék is legyőzi őt Krisztus vére által (Jel 12:11). Ekora szégyent az ördög már nem tud elviselni! Elhatározza, hogy még tesz egy próbálkozást, noha tudja, hogy nem győzheti le Krisztust, Akit már a mennyben is győlt. Ezért dönt úgy, hogy továbbra is fájdalmat

„Isten jelet fog tenni népére, és ez a jel szent szombatjának a megtartása.”

okoz az Ő gyermekeinek, mely fájdalom látán az Üdvözítő felkiált: „Megesett bennem az én szívem” (Hós 11:8).

Jelenések 13:1 versében János látja a sárkányt a tenger forró homokján állni, de nem azért áll ott, hogy a hullókhöz hasonlóan felmelegedjen, hanem önmagába fordulva próbálja megtalálni saját stratégiáinak a sebezhető pontjait, amelyek ilyen katasztrofális veszteségeket okoztak neki. Eltökélt szándéka, hogy ezúttal ő győz, ezért szövetségeket keres, mintegy gúnyt űzve a Szentháromság egységéből. Így jön fel a tengerből az első fenevad (Jel 13:1), a földből pedig a második (Jel 13:11). A továbbiakban megtudjuk, hogy a sárkány terve eredményes, a frissen verbuválódott szövetség működik, nincsenek közöttük súrlódások, mindannyian egy nyelvet beszélnek, a világ is elégedett a vezetésükkel, a vég idején élő emberek pedig imádják a fenevadat és szövetségeseit (Jel 13:4,8).

Feltevődik a kérdés: „Kicsoda hasonló e fenevadhoz? Kicsoda viaskodhat ő vele?” (Jel 13:4). Az imént arról beszéltem, hogy harcban állunk az ördöggel, most pedig arról szerzünk tudomást, hogy szövetségesei is vannak, és hogy pusztító hatalommal bír, következésképpen a fenti kérdésre egyszerű a válasz: senki sem viaskodhat vele. De a dolgok bonyolítása végett még azt is megtudjuk, hogy a fenevad imádatot követel (Jel 13:8), miközben az Isten parancsolatait teljes mértékben megőrző maradék (Jel 12:17) az „örök evangéliumot” hirdeti, amely figyelmeztet a Teremtő Istent nem imádók fölötti ítélethozatalra. Ezt hirdeti tehát a maradék a világnak: „Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet...” (Jel 14:6-7). Ez határozott utalás a negyedik

parancsolatra, a szombatra, mely kinyilatkoztatja, hogy Isten az igaz Teremtő.¹ Ellen White azt állítja, hogy Krisztus visszajövele előtt a szombat megtartása fogja elárulni, hogy kik Isten igaz imádói: „Isten jelet fog tenni népére, és ez a jel szent szombatjának a megtartása” (*A Te Igéd igazság*, 7. köt., 981. o.).

A szombat az engedelmesség és a teremtés jele: „És az én szombatjaimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyül én köztem és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek” (Ez 20:20), valamint a teremtés és egyben eredetünk jele is (1Móz 2:1-3; 2Móz 20:8-11). Vessétek el a szombatot, és máris a „tudomány” embe-reivé, az evolucionizmus apostolaivá váltok, akik azt tanítják, hogy emberszabású állatoktól eredünk, és fark nélküli majmok a rokonaink; vagyis Isten nélküli emberek vagyunk. Ellen White kinyilatkoztatást kapott erre a kérdésre vonatkozóan: „Láttam, hogy ha a nyugalomnapot megtartották volna, sosem lettek volna hitetlenek és Istent tagadók” (*Életünk és munkánk*, 96. o.). Jézus is említést tesz a teremtés szombatjáról, amikor vitába keveredik a farizeusokkal, miután a tanítványai búzakalászokat szedegettek szombaton: „A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért” (Mk 2:27). A farizeusok vádjaira Krisztus a *ginomai* („lőn”) igével válaszol, így utalva a szombat „teremtésére”, aminek emberi és egyetemes értéket tulajdonít. A Megváltó a szombat teremtéséről beszélt, amely közvetlenül az ember teremtése után következett be, ezzel bebizonyítva, hogy az eredeti törvény a legmagasabb szintű mérce.² A Szentírás hangsúlyozza, hogy a szombat volt a jel, amely révén Izrael népe elkülönült a többi néptől; külső jelként árulkodott az igaz Istenhez való tartozásukról (2Móz 31:12-17; Ez 20:12,20), emlékeztető, hogy Isten a Teremtő (2Móz 20:11) és Szabadító (5Móz 5:15). A szombat e vetületeit hangsúlyozzák Jelenések 12–14. fejezetei, különösen

14:6-12 szakasza, ahol Isten utoljára figyelmezteti a föld lakosait, hogy imádják a Teremtő Istent.³

A szombat-ellenes politikai-vallási szövetség

Pál apostol profetikusan módon mutatja be a Krisztus eljövetelét várók elleni üldözéssel kapcsolatos eseményeket: „De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (2Tim 3:12). Ezt a szombat-tartással kapcsolatos alapigazságot hangsúlyozza Ellen White is: „Aki Istennek szolgál, szükségképpen maga ellen ingerli a sötétség seregeit” (*A nagy küzdelem*, 610. o.).

A Jelenések 13. fejezetében leírt két fenevad Róma és az Egyesült Államok, amelyek igencsak hasonlítanak ahhoz a fenevadhoz, amely ezt a hármas szövetséget kezdeményezte azzal a céllal, hogy üldözzék mindazokat, akik a hetedik nap szombatján imádják a Teremtő Istent. Figyelemreméltó, ahogy Jacques Doukhan az első fenevadról, vagyis Rómáról beszél: „Vallásos álarc mögött nincs egyéb, mint emberi hatalomvágy. Az egyház számára Isten nem számít. Minden csupán egy politikai játszma része. Az egyház már Konstantin és Klodvig kora óta politikai hatalomra vágyik. Némelykor csak arra törekedett, hogy visszaszerezze a politika színterén elveszített területeit. Lelkét eladta a világ elismeréséért, és most a földből feljövő fenevad támogatását élvezi.”⁴

C. Mervyn Maxwell röviden vázolja azokat a gyilkosságokat, amelyeket az az egyház követett el, amely „eladta a lelkét”, és megöli azokat, akik Isten szent szombatját ünneplik:

1520-ban Oswald Glait és Andreas Fischer – mindketten katolikus papok – egyetértettek Luther tanításaival, és alapos tanulmányozás eredményeként elfogadták a szombat igazságát, így lettek ők az első szombatos anabaptisták. Andreas Fischert 1529-ben akasztás, feleségét pedig vízbe-

fojtás általi halálra ítélték. A kivégzés során a feleség meghalt, Fischer viszont túlélte, elszakadt a nyaka köré tekert kötél. Egy „fosztogató” lovas katonái azonban 1539-ben újra elfogták, és egy kastély tetőzetéről letaszították. Oswald Glait Közép-Európában prédikálta a szombat igazságát, de 1545-ben őt is letartóztatták. Egy évig és hat hétig tartották fogva, aztán kezét és lábát összekötözve a Dunába dobták. A brit puritán Traske házaspárt, Johnt és Dorothyt 1617-ben ítélték el. A férjet egy hintóhoz kötözve vonszolták és korbácsolták három kilométeren át a Fleet börtönig. Francis Bampfield anglikán lelkészt háromszor tartóztatták le a szombat igazságáról szóló prédikációi miatt, végül pedig Newgate városában halt meg egy hideg és nyomorúságos börtönben. John James, a szintén szombat-ünneplő lelkész 1661. október 16-án szombaton délután éppen prédikált, amikor II. Károly katonái rárontottak, és Newburyban felakasztották. Szívét kitépték és tűzbe vetették, fejét pedig a saját temploma előtt egy karóra tűzték.⁵ Az említett személyek mindannyian úgy tekintettek Isten szent szombatjára, mint amiért érdemes meghalni!

Elkeseredem, valahányszor arról értesülök, hogy gyülekezeteink szószékein adventisták – Bibliával a kezükben! – megpróbál-

A Jelenések 13. fejezetében leírt két fenevad Róma és az Egyesült Államok, amelyek igencsak hasonlítanak ahhoz a fenevadhoz, amely ezt a hármas szövetséget kezdeményezte azzal a céllal, hogy üldözzék mindazokat, akik a hetedik nap szombatján imádják a Teremtő Istent.

A fenevad bélyege lesz az az eszköz, amely révén az Egyesült Államok mindent megtesz az individualizmus elpusztítására. Isten tekintélyének helyét az emberi tekintély veszi át az emberek szívében és cselekedeteiben.

ják megindokolni a szombat megszentelését, és fenyegetik azokat, akik még merészelnék az Úr napjának szentségéről beszélni! Ékesszóló Ellen White bizonygatója arról, hogy ezek az emberek mit fognak tenni a közeljövőben: „Tehetséges, kelemes emberek, akik valamikor szívesen követték az igazságot, képességeiket megtevesztésre és félrevezetésre használják. Korábbi testvéreik legelkeseredettebb ellenségeivé válnak. Amikor a szombat-ünneplőknek a törvény előtt kell hitüket megvédeniük, ezek a hitehagyók Sátán legaktívabb eszközeiként fogják meghazudtolni és vádolni őket” (A nagy küzdelem, 608. o.).

Jacues Doukhan a második fenevadról, vagyis az Egyesült Államokról is beszél: „Vatikánnak kiemelt kapcsolata van az Egyesült Államokkal. A múltban is együttműködtek, utolsó nagy megvalósításuk talán épp a kommunizmus megbuktatása volt. Prófécia által megjövendölt történelmi mozgalmak kezdenek feltűnni a nemzetközi szinten... Ha a prófécia igaz, számíthatunk arra, hogy egy napon az Egyesült Államok – a szabadság hazája – a vallási elnyomás központjává válik. A fenevad bélyege lesz az az eszköz, amely révén mindent megtesz az individualizmus elpusztítására. Isten tekintélyének helyét az emberi tekintély veszi át az emberek szívében és cselekedeteiben.”⁶

Arról, hogy mit fog tenni az egyház az állam támogatásával, az Úr végidei prófétaja beszél: „Az egyház a polgári hatalom

fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalmának merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen” (A nagy küzdelem, 607. o.).

Nem szükséges éleslátással rendelkezünk ahhoz, hogy megértsük: az ördög haragja a Krisztus visszajövetelét váró szombattartók ellen irányul! Mivel a szombat a Teremtő és Szabadító Istenről beszél, aki imádatot vár el, nem csoda, hogy az ördög mindent megtesz annak érdekében, hogy az emberek megfélemedjenek a szombatról, vagy szándékosan megszenteltetését azt. Az ördög tudja, hogy aki így cselekszik, megfélemedezett Istenről, és aki nem imádja Istent, az a saját életét teszi kockára! ▀

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Hogyan járul hozzá az evangélium terjedéséhez az, ahogyan megtartjuk a szombatot?
2. Hogyan segíthetünk eloszlatni a szombattal kapcsolatos előítéleteket anélkül, hogy torzítsunk a szombat üzenetét?
3. Mit jelent az, hogy a szombat nem csupán pihenőnap, hanem szent nap is?

TIBERIU NICA, a Moldvai Egyházterület elnöke

1. Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ*, Andrews University Press, Berrien Springs, Michigan, 2009. 4012–4016. o.

2. Samuele Bacchiocchi: *Odihna divină pentru o lume fără odihna*, Viață și Sănătate Kiadó, 2024, 45. o.

3. Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ*, 424. o.

4. Jacques B. Doukhan: *Enigmele Bibliei-Cartea Profetică Apocalipsa*, Viață și Sănătate, Pantelimon, 2013, 123. o.

5. C. Mervyn Maxwell: *Spune lumii*, 86–89. o.

6. Jacques B. Doukhan: *Enigmele Bibliei – Cartea Profetică Apocalipsa*, 124. o.

AZ ÜDVÖSSÉGRE TÖRTÉNŐ UTOLSÓ FELHÍVÁS

és annak hamisított változata

„És ezek után láték más angyalt
leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala;
és a föld fénylett annak dicsőségétől” (Jel 18:1).

Évekkel ezelőtt, miután számos áldott, örömteljes szünidei napot töltöttünk szüleink házában, elhagytuk kedves otthonukat, és a kevésbé vonzó Bukarest felé vettük az irányt. Tanévkezdés volt, s a környezetváltozás egyáltalán nem volt lelkesítő. Gyermekeim az autó hátsó ülésein kucorogtak. Gyanúsán nagy volt a csend közöttük, ezért megpróbáltam egy kérdéssel kideríteni ennek okát. Kérdésemre a legkisebbik gyermekemtől a következő felejtetetlen választ kaptam: „Alig várom, hogy eljöjjön Jézus, és soha többé ne kelljen elhagynunk nagyamát és nagypapát!”

Bármilyen csodálatosak is legyenek a föld jelen örömei, elkerülhetetlenül elhalványulnak azoknak a valóságoknak a fényében, amelyek még nagyobb vágyakozásra készítetnek az után az idő és hely után, amikor és ahol a sötétséget végleg elnyeli az örökkévalóság dicsősége. Addig is meghívlak, fedezzük fel együtt az egyik utolsó jeletsort, mely megragadja ezt a fény-árnyék játékot.

Az utolsó üdvösségre hívás fénye

Bármely figyelmes szemlélő számára nyilvánvaló, hogy amint a történelem végpontja felé haladunk, a köd egyre sűrűb-

bé válik körülöttünk, és csak idő kérdése, hogy az egész világ mikor borul teljesen sötétségbe. A kiszámíthatatlanság, illetve a személyes élet vagy szakmai karrier alakulását övező kilátástalanság mögött példátlan változások, a gazdasági szférában erős visszhangot kiváltó geopolitikai ártrendeződések, erkölcsi érték-viszonylagosság és posztmodernizmusra jellemző folyamatok húzódnak.

Ebben az összefüggésben jelenik meg a reményteljes jövendölés, miszerint a saját szemünkkel látni kívánt jövőben lesz egy olyan epizód, amelyet a prófécia beteljesülése jellemez: „A föld megvilágosodott!” És hogy teljes legyen a bizonyosságunk ennek a valóságnak a beteljesülésében, megtudjuk, hogy ez a megvilágosodás „hatalmas erővel” fog megvalósulni!

A sötétségbe merülő világnak nincs más fényforrása, mint a Szentírás igazságának szépsége. Itt különösképpen arra az igazságra utalok, amely a „világ Világosságának”, az Egyetlennek az üdvözítő munkájára vonatkozik, aki képes a mulandóságtól eltérő távlatot nyújtani számunkra. Ha visszatekintünk azoknak a keresztyéneknek az életére, akiknek alkalmuk volt megtapasztalni a Jézussal való találkozás örömét, lehet

némi fogalmunk arról, hogy mit jelenthet a „hatalmas erő” az utolsó nemzedék számára, mely a Vele történő találkozás nyomán átalakul az Ő képére és hasonlatosságára!

A Világosság erejének megnyilvánulása

Az utolsó idők lelkesítő eseményeit leíró ihletett oldalak közt több olyan szempontot is felfedeztem, amely meghatározza azt a hatókört, melyen belül ez a rendkívüli erő meg fog nyilvánulni, s amelyhez teljes szívemből remélem, hogy te is tartozni fogsz!

Önmegtagadás

„Isten minden hívőt felhasznál a munkában, aki megtagadta az énjét és betöltötte Szentlélekkel. Az egyház felrázza önmagát ernyedtt állapotából” (*Pregătire pentru criza finală [Felkészülni a végső válságra]*, 79. o.). Ahhoz, hogy az üdvösségre hívás világossága általad is ragyogjon, szükség van arra, hogy a Szentlélek ereje által lemondj éned átlátszatlanságáról és a kényelmes tehetetlenségeről.

Szeretetből szolgálni

„Kezükben tartják az éhező világ számára az élet kenyerét, Krisztus szeretete készíti őket erre. Ez az utolsó üzenet, amelyet hirdetniük kell” (uo., 78. o.). A tudat, hogy a melletted lévő személy súlyos lelki éhség miatt szenved, és hogy a te kezében van az az utolsó esély, ami lehetőséget kínál számára a túlélésre, megerősíti a döntésedet, hogy kifejezd iránta szeretetedet, és nagylelkűen megoszd vele az élet Kenyerét.

„Kezükben tartják az éhező világ számára az élet kenyerét, Krisztus szeretete készíti őket erre. Ez az utolsó üzenet, amelyet hirdetniük kell.”

A kockázatok bátor vállalása

„Szent buzgalom és erős isteni ösztönzés által vezérelve teljesítették kötelességüket, és nem számoltak azzal, hogy következményei lehetnek annak, hogy az emberek előtt hirdetik az Istentől kapott üzenetet. Nem vették figyelembe a világi érdekeket, és nem törekedtek jó hírnevük vagy életük megőrzésére. (...) Krisztus hírnökei nem számoltak a következményekkel. Végzik a munkájukat, s a következményeket Istenre bízzák” (uo., 82–83. o.).

A Szentlélek által formált megkülönböztető képesség

„Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, most pedig kikel a mag és termést hoz” (*A nagy küzdelem*, 552. o.).

A cselekvésben megnyilvánuló megszentelődés

„A Tanító hűséges szolgálóinak legnagyobb öröme a megszentelt élet és a szorgalmas tevékenység lehetővé teszi az isteni ígéretek beteljesülését” (*Pregătire pentru criza finală [Felkészülni a végső válságra]*, 91. o.). Megszentelt élet és kemény, következetes munka: tetszik e két elem kombinációja. Az igazi szentség nemcsak a saját értékek és elvek hirdetésében tükröződik, hanem az azokért való fáradhatatlan cselekvésben is, akiknek szükségük van az utolsó hívásra, melyet az egyéni példamutatás erkölcsi ereje kísér. A rendkívüli erő, melyet imában kérünk Istentől, nem a „névleges szentekre” árad, ahogy azokra sem, akiknek a kényelmük a legnagyobb értékük.

A hamisítványok árnyai

A természet Teremtő által megfogalmazott törvénye szerint minden a fény útjában álló akadály árnyékot vet. Az utolsó hívás világosságának hajnala sem lesz men-

tes annak ármánykodásaitól, aki a legsűrűbb sötétség forrása, a Fény ellensége. Érdekes módon a különféle akadályok által vetett árnyékok még erősebb vágyat keltenek az emberben a fény iránt. Egyetlen akadály sem volt képes hatást gyakorolni magára a fényre, mindössze annyit tehetett, hogy megakadályozta a világosság terjedését egy bizonyos irányban.

Vessünk egy pillantást arra, hogyan sikerül az utolsó, üdvösségre szólító felhívásnak áttörnie az útjába épített falakat!

A Babilon leleplezése előidézte lelki ébredés

„Babilon bűnei napvilágra kerülnek. Fény derül a polgári hatóságok által bevezetett egyházi szabályok katasztrofális következményeire, a spiritizmus téveszméire, a pápai hatalom észrevétlen, de gyors terjedésére. E komoly figyelmeztetések felrázzák az embereket” (uo., 81. o.).

Lehetőségek átalakult akadályok

„Az igazság előrehaladásának akadályozására tett erőfeszítések is az igazság terjedését segítik elő. Az igazság annál meggyőzőbbnek látszik, minél közelebb kerülünk hozzá. A tévelygés kívánja, hogy álcázzák és rejtgezzék; angyalruhába öltözik ugyan, de valódi arcának minden megnyilvánulása csökkenti sikerének esélyeit” (*Bizonyságtételek*, 5. köt., 448. o.).

Hamis vallási ébredések

„Sátán a vallás leple alatt próbálja meg befolyását a keresztény világra kiterjeszteni” (*A nagy küzdelem*, 473–474. o.). Ez körünk egyik legszembetűnőbb valósága, pedig még a Világosságra várakozók közt is sokan vannak, akiket megtéveszt ez az ámtás. Az a tény, hogy valaki bibliai utalásokkal teli, meggyőző erejű prédikációt tart, még nem jelenti azt, hogy hűséges is az isteni elvekhez. A részleges igazság népszerűsítése, amely nyilvánvaló módon politikai

Minden egyes napfelkelte
a fény sötétség feletti
győzelmének bizonyítéka,
melyet Krisztus feltámadá-
sának reggelén a halál sötét-
sége felett aratott győzelme
örökre megerősített.

indítékokból fakad, nem Isten módszere. Nem így készíti fel a világot a Fiával való találkozásra.

Minden egyes napfelkelte a fény sötétség feletti győzelmének bizonyítéka, melyet Krisztus feltámadásának reggelén a halál sötétsége felett aratott győzelme örökre megerősített. Válasszuk a Világosságban kiteljesedő életet, és újítsuk meg a döntésünket, hogy szavainkkal, de főként az életünkkel Isten utolsó üdvösségre szólító hívását hirdessük. Maradjunk az Ige által meghatározott területen, hogy a Szentlélek erejének kiáradása eljuttasson minket a Föld sötét történelmének legfényesebb lelki tapasztalatához, az üdvösségre történő utolsó felhívás hirdetésének magasztos élményéhez! ▀

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Hogyan nyilatkoztatja ki magát Isten neked nap mint nap?
2. Hogyan leleplezhetjük le Babilon bűneit, miközben mindvégig a keresztnél megnyilvánult krisztusi szeretetről teszünk bizonyosságot?
3. Milyen szerepet játszik az egyház egy-
sége a kegyelem utolsó üzenetének
hirdetésében?

ROBERT MANDACHE,
a Munténiai Egyházterület elnöke

A VIZSGÁLATI ÍTÉLET

és a kegyelmi idő lezárulása

Damnatio Memoriae latin kifejezés, jelentése: „az emlékezet elátkozása”; egyfajta nyilvános büntetés, amit a Római Szenátus hirdetett ki az árulók és zsarnokok ellen a haláluk után. Ez a „halálos” politikai büntetés azzal járt, hogy a néhai személy nevét törölték a feljegyzésekből, lerombolták a szobrait és hatályon kívül helyezték az általa javasolt vagy hozott törvényeket. A cél az illető nevének a közemlékezetből való teljes kitörlése.

Ezt alkalmazták Commodus és Domitianus császárok ellen is. Commodus meggyilkolása után a Szenátus azonnali hatállyal elrendelte a császár szobrainak lerombolását, és nevének kitörlését a birodalmi emlékiratokból. Ami pedig Domitianust illeti, Suetonius történész leírja, hogy a szenátorok kitörő örömmel fogadták a császár halálhírét, és követelték, hogy dekrétum írja elő emlékének eltörlését, és még létrát is hozattak a Kúriához, hogy lerombolhassák a császárt ábrázoló műtárgyakat. Ezáltal hivatalosan is kiátkozták az emléket.

Noha az ítélet fogalma félelmet, nyugtalanságot és aggodalmat kelt, mivel emberek vagyunk, és az életünkben a bűn általános jelenség, mégis szem előtt kell tarta-

nunk az isteni látásmódot, ami ezzel szemben azt mutatja be, hogy Istent az ember üdvössége érdekli, nem pedig az elítélése. Pozitív szemszögből nézve, az ítélet jó hír, hiszen a jó és gonosz közt dúló nagy küzdelemben van egy jóindulatú Bíránk és Üdvözítőnk, aki kész nagy szeretettel közbelépni az elbukott ember érdekében.

Az ítélet nemcsak ránk, emberekre vonatkozik, noha sokszor szeretjük azt hinni, hogy ebben a világegyetemben mindenki másnál fontosabbak vagyunk. Egyfelől ez igaz is. A mennyei kegyelmet, amivel Isten fölénk hajolt, hogy üdvözítsen bennünket, egyedül mi tudjuk megérteni. Az ítéletnek ugyanakkor célja helyreállítani Isten képét. Ő az, akit vádoltak, Ő az, aki Atyaként és

Teremtőként szenved mindannyiunk kudarcáért, és Ő vállalta fel a legmagasztosabb Megváltó szerepét. Mi, emberek, akik látványosságai vagyunk az egész világegyetemenek, a kapott ítélet által fogjuk alátámasztani az Úr igazságos voltát, tisztességes, minden értelmet felülmúló jellemét, és igazat adunk neki abban, ahogy gondviselésében szötte e lázadó, de szeretett világ történelmének szálait.

Bibliai szempontból az utolsó ítélet három szakaszból áll: az első a Jézus eljövetelét megelőző szakasz, vagy a vizsgálati ítélet; a második ítéletre a millennium alatt kerül sor, az ítélet harmadik fázisa pedig a végrehajtás szakasza lesz, a millennium után.

A Jelenések szövegkörnyezete szerint a vizsgálati ítélet a végidei események részeként akkor következik be, amikor az emberiségnek már nem lesz lehetősége elfogadni az örök evangéliumot, így nem részesülhet többé az üdvözítő kegyelemben.

Dániel könyvének kontextusában a vizsgálati ítélet az Engesztelés Napjának felel meg, és 1844-ben veszi kezdetét, majd Jézus második eljövetele előtt zárul le, amikor is véget ér a világ számára a kegyelem-idő.

Az advent előtti vizsgálati ítélet a mennyi szentélyben, a szentek szentjében zajlik. Jézus Krisztus, a mi Főpapunk újabb, ezúttal utolsó közbenjárását végzi az ember érdekében az Atya előtt, Aki megítéli mindazokat, akik az évszázadok során az Ő gyermekeinek vallották magukat.

George Knightot idézve levonhatjuk a következtetést: „Igazából a bibliai ítéletnek két pólusa van – egyfelől azok elítélése, akik visszautasítják Isten kegyelmét, másfelől pedig azok megigazítása, akik elfogadják Őt. A keresztényeknek részük lesz egy advent előtti ítéletben, de a jó hír az, hogy a Bíró nem ellenük ítél, de még csak nem is semleges állásponton helyezkedik el. A Bíró az ő oldalukon áll! Megpróbál minél több em-

bert a mennyei helyekre költöztetni. Az ítéletre tehát jó hírként, evangéliumként kell tekintenünk” (G. Knight: *Seventh-Day Adventists Answer Questions on Doctrine*: Annotated Edition, 334. o.).

Amint a fentiekben is láthattuk, minden ember sorsát az dönti majd el, hogy miként viszonyult a kegyelemidőhöz. Tudatában kell lennünk annak, hogy ez az időszak nem tart örökké! Egy jól meghatározott időpontban véget fog érni, de azt nem tudjuk, hogy erre mikor kerül sor.

A kegyelem kiadásának is megvannak tehát a korlátai. Az egyik ilyen korlát a megbocsáthatatlan vétek, avagy a Szentlélek elleni bűn. Amikor az Isten igazságával szembeni folyamatos ellenállás a tetőpontjára hág, és az ember visszavonhatatlanul elhatározza, hogy végleg figyelmen kívül hagyja a Szentlélek befolyását, az Istentől való elszakadás visszafordíthatatlanná válik. Egy másik ilyen korlát a halál, mivel a kegyelemidő akkor jár le, amikor az ember befejezi az életét. A kapcsolat, amit életünk során kialakítottunk Istennel, úgy fog folytatódni, hogy vagy Vele leszünk egy örök-kévalóságon át, vagy pedig örökre elszakadunk Tőle. A harmadik korlát pedig az az isteni döntés lesz, amely véget vet Jézus Krisztus mennyi szentélyben végzett közbenjárói szolgálatának.

A keresztényeknek részük lesz egy advent előtti ítéletben, de a jó hír az, hogy a Bíró nem ellenük ítél, de még csak nem is semleges állásponton helyezkedik el. A Bíró az ő oldalukon áll!

Figyeljük meg, mit mond Ellen G. White a kegyelemidő lezárásával kapcsolatosan: „Amikor a harmadik angyal üzenetének hirdetése lezárul, Isten visszavonja kegyelmét a föld törvénszegő lakóitól... Jézus ekkor befejezi közbenjárását a mennyi szentek szentjében. Felemeli kezét, és ezt kiáltja: »Elvégeztetett!«. És amikor ünnepélyesen kihirdeti, hogy »aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is« (Jel 22:11), az angyalereg leteszi koronáját. Mindenkinek a sorsa eldőlt – életre vagy halálra” (*A nagy küzdelem*, 613. o.).

Jelenések 22:10-11 versei szerint az ember szabadon eldöntheti, hogy elfogadja-e vagy sem a profetikai üzenetet. Eljön majd az idő, amikor túl késő lesz már a változtatáshoz; az Istenhez térés kegyelmi ideje egy adott pillanatban lezárul, ezután pedig Jézus Krisztus visszatér, és magával hozza azt a jutalmat, amit az ember a döntései és a tettei nyomán megérdemel (*Andrews Bible Commentary*, 2001. o.).

Marvin Moore *A kegyelem lezárulása* című könyvében a vizsgálati ítéletre és a kegyelmi idő lezárulására való felkészülés fontosságát hangsúlyozza: „Most van az ideje, hogy te és én fejlesszük lelki életünket. Most van az ideje, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy elménket és szívünket valóban a Szentlélek uralja-e. Most van az ideje, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy üdvözítő kapcsolatot ápolunk-e Istennel, hogy betakarhasson bennünket Jézus Krisztus feddhetetlensége” (266. o.).

Figyelem, az ajtók záródnak!

Akik gyakran utaznak metróval, jól ismerik ezt a szerelvény indulása előtt elhangzó mondatot. Első hallásra közönséges figyel-

meztetésnek tűnik, a metró működéséhez nélkülözhetetlen figyelmeztetésnek, amit akár teljesen figyelmen kívül is lehet hagyni. Csakhogy az utasok biztonságát tekintve ez egy lényeges közlemény! Minden utasnak be kell tartania a szabályokat, és figyelnie kell a közleményekre, hogy épségben eljusson a célállomáshoz.

Az élet útján nagyon sok ember hagyja figyelmen kívül a figyelmeztetéseket, és választja a veszélyes életet, pedig egy dolog biztos: az ajtók előbb vagy utóbb be fognak záródni. Ha nem akarunk beszállni, vagy halogatjuk a beszállást, súlyos következményekkel jár, okatlan döntést hozunk.

Ez a különleges imahét hamarosan véget ér. A napok gyorsan telnek, és rohanó léptekkel közeledünk az év végéhez, ugyanakkor a Megváltóval való találkozáshoz is, aki megígérte, hogy hamarosan visszatér. Tudjuk, hogy nem várhatjuk Őt akárhogy. „Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia” (Mt 24:44). ▀

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Hogyan tudnánk az ítélettől való félelmünket a Jézus Krisztus általi üdvösség örömevé alakítani?
2. Mi számodra a kegyelemidő: a változás lehetősége vagy a megbocsátás kiapadhatatlan forrása?
3. A próbaidő létéről való meggyőződésnek miképpen kellene változást előidéznie mindennapi prioritásaimban?

GEORGE SBİRNEA,
az Olténiai Egyházterület elnöke

A SZORONGATTATÁS ÉJSZAKÁJA

– a lelki ellenálló képesség és a „fentről való” születés

A következő kérdést intézték Martyn Lloyd-Jones lelkészhez: „Hogy néz ki az az ember, aki valóban találkozott Istennel?” A lelkész 1Mózes 32:31 versére utalva ezt válaszolta: „Sántít.” Megdöbbenő ez az igazság. A bibliai utalás szerint Jákob megsántult (1Móz 32:31), és úgy gondolom, hogy élete végéig sánta maradt, ami minden nap arra emlékeztette, hogy életét átadta az Úrnak. Többé nem járt olyan önérzetesen, mint korábban szokott. Büszkesége alázattá változott, és immár egy új embert látunk a személyében, aki már nem Jákob, hanem Izráel. A testi erejében megcsönkített ember viszont bátor lett a hitben. Megjegyzendő, hogy ez a találkozás az Ígéret Földjének határán valósult meg. Isten, az ország igazi „tulajdonosa” megakadályozta „Jákob” belépését. Saját akaratából vagy erejéből nem léphetett be

az Ígéret Földjére. Most viszont sántán, de immár megtérve, megtehetette, mert teljesen Isten kezébe helyezte életét.

Az üldözés, avagy a nyomorúság ideje

A „nyomorúságos idő” kifejezés csak a Dániel könyvében tűnik fel: „Mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig” (Dán 12:1). Máté evangéliumának 24. fejezete leírja a fájdalmak kezdetét: háborúk, földrengések, éhség és ragályos betegségek (7. v.), majd így folytatja: „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért” (9. v.). Szintén az Úr beszél a „pusztító utálatosságról” (15. v.), amit a bibliamagyarázók az elnyomó Antikrisztussal azonosítanak.

Jeremiás is kijelenti: „Jaj! Mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákobon; de megsza- badul abból!” (Jer 30:7). Noha a közvetlen szövegkörnyezet a babilóniai száműzetés- ből való visszatérésre utal, nagyon sok bib- liakutató tágabb értelemben a Jézus eljöve- telét megelőző nyomorúságos időt véli fel- fedezni benne. Dánielhez hasonló nyelve- zetet használ Krisztus is, amikor megjövén- dőli: „Akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig” (Mt 24:21). A föld végső nyomorúságának egyik legélethűbb bemutatását a Jelenések könyvében találjuk: az üldözések szemléle- tes ábrázolásait, kegyetlen hatalmakat, ame- lyek azon emberek kivégzését tervezik, akik nem hajlandók imádni őket, és véres har- cokat, amelyek majd megelőzik az Úr nagy napját.

Te hogyan képzeled el azt az időszakot? Ha műszaki felfedezések iránt érdeklődő fiatal vagy, talán fejlett technológiával ké- szült kínzó gépeket, acetilén lángokat szó- ró masinákat és lézerfogó műszereket „vi- zionálsz”, amelyek egy érintéssel képesek letépni az ember ujjáról a körmöt. Félelme- tesek ezek a gyermeki elképzelések, de bi- zonyos értelemben a felnőttek talán még nehezebb helyzetben vannak. Egy érett em- bernek több veszítenivalója van: háza, va- gyona, nyugdíjas éveire megtakarított pén- ze, felesége, két gyermeke. Nem könnyű ar- ra várni, hogy majd egy barlangban kell el- rejtőznöm, vagy hogy egyszer majd záróják a számlámat, mivel egyedül Istent vagyok hajlandó imádni. Azt gondolom, hogy ami- kor szabadjára lesznek engedve a szelek, és kitöltetnek a csapások, a gonoszság erői pe- dig az igazak ellen fordulnak, erőteljes kiál- tás hallatszik majd: „Még meddig, Uram?”

A lelkiismeret harca

A hetednapi adventisták úgy tekintenek Isten népének személyes, végső, szabadu- lás előtti küzdelmére, mint „Jákob szoron-

gattatásának éjszakájára”. A kifejezés lelki küzdelemre utal, amit azonban nem külső gonosz hatalmakkal vagy a fenevaddal kell megvívnunk, hanem önmagunkkal. Ennek az időszaknak a célja túlmutat a babilóniai gonoszság leleplezésén, és szembesít ben- nünket a szívünkben gyökeret vert gonosz- sággal.

Jákob küzdelmének éjszakája csodála- tos metafora. Az éjszaka súlyos sötétségé- ben Jákob hirtelen egy idegen érintését ér- zi. Félelmében és elkeseredésében a teljes kimerülésig küzd vele. Áldást kér és ütés kap. Végül a földre esik a súlyos fájdalom- tól. Amikor a hajnali világosságban sántít- va elindul találkozni Ézsauval, azt a látsza- tot keltheti, hogy a küzdelemben vereséget szenvedett. Jákob azonban nem megseb- zett, hanem megváltozott ember lett, újon- nan kapott neve is ezt igazolja. Ezért tehát amikor Jákob szorongattatásának éjszaká- jához hasonlítjuk azt az időt, amelyet Krisz- tus minden hűséges követőjének át kell él- nie, el kell ismernünk, hogy ez a legjobb válasz, amit a kéréseikre kaphatnak lelki ellenálló-képességük, megtisztításuk és át- változásuk érdekében.

Ha Jákob előzőleg nem bánta volna meg a bűnét – azt, hogy csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot –, „az irgalmas Is- ten nem hallgatta volna meg az imáját, és nem őrizte volna meg az életét.”¹ Hasonló- képpen tehát, ha a nyomorúság idején Is- ten hűségeseinek – aggódásuk és gyötrődé- sük közben – be nem vallott bűnök jutná- nak eszükbe, összeroskadnának, és kétség- beesésükben elveszítenék hitüket. Viszont „miközben nagyon is tudatában vannak méltatlanságuknak, nincsenek elrejtett bűneik”.²

„Fentről való” születés és üdvbizonyosság

Máté ezeket a súlyos eseményeket a fáj- dalmak („nyomorúság”) kezdetének nevezi (8. v.). Jeremiás a szülési fájdalmakra utal- va írja le Isten népének a végső megbékélés

előtt elszenvedett kínjait. Azon túl, hogy a Biblia az utolsó idők nyomorúságait a földi szülés fájdalmaihoz hasonlítja, ami engem illet, én inkább választanék egyfajta fájdalommentes, kozmikus epidurális szülést, viszont elismerem, hogy Jákob-Izráel tapasztalata az, amire igazán szükségem van, hiszen egyedül a „fentről való” születés jogosít fel arra, hogy beléphessek Isten országába (Jn 3:5).

Jákob tapasztalatát tanulmányozva rájöttem, hogy lehetnék egy szép santa ember, hiszen azok a legszebb emberek, akik megismerték a kudarcot, volt részük szenvedésben, veszteségek érték őket, de végül megtalálták a kiutat a mélyből. A szép emberek nemcsak egyszerűen megjelennek. „Hitüket nem rendíti meg, amiért imájukra késik a válasz. Végtelenül aggódnak, rettegnek és gyötrődnek ugyan, de nem hagyják abba az esedezést. Megragadják Isten erejét, miként Jákob az Angyalt, és ezt mondogatják: »Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.«”³

Talán megfeledkezik Isten az Ő népéről a megpróbáltatás órájában? A hűséges Noéről, amikor ítéleteivel sújtotta az özönvíz előtti világot? Lótról, amikor tűz hullott alá az égből, és megemésztette a völgyben fekvő városokat? Józsefről, akit bálványimádók vettek körül Egyiptomban? Illésről, amikor Jézabel azzal fenyegette meg őt, hogy ugyanolyan sorsra jut, mint Baál papjai? Jeremiásról a sötét börtönben? Megfeledkezett-e a tüzes kemencébe vetett három ifjúról? Vagy Dánielről az oroszlánok vermében? „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged” (Ézs 49:15-16).

Győzelmi ének

Végezetül pedig sosem szabad szem elől tévesztenünk, hogy mindezek a nyomorúságok csupán egy rendkívüli esemény „elő-

futárai”, egy olyan örömteli jövő „hírnökei”, amely minden képzeletet túlszárnyal. „És láték úgymint üvegtenget tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevadon és az ő képén” (Jel 15:2). A megváltottak csodálatos kórusban egyesülve magasztalják a megöletett Bárányt.

A jó hír az, hogy ez a győzelmi ének már napjainkban elkezdődött. Egyetértek Walter Wink kijelentésével: „Isten győzelmének megünneplése nem csupán a Jelenések könyvének végén, a küzdelem lezárulása után kezdődik. Épp ellenkezőleg, végig az úton hallható.”⁴ Itt nem melabús vándorokat látunk, akik komor arccal kapaszkodnak fel a könnyek hegyére, hanem énekeseket, akik örülnek a nehézségüknek. Még a konfliktus, a szenvedés vagy a börtön közepette is hirtelen himnusz lengi be a sötétséget, a szívek dalra fakadnak, és mennyei seregek csatlakoznak hozzájuk. Ezért tehát, amint közeleg a nyomorúság, csendüljön fel az ének! ♠

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Jákobhoz hasonlóan hogyan tudnék buzgó kapcsolatot ápolni Istennel?
2. A szorongattatás éjszakájára készülve, mivel kellene a maradéknak leginkább foglalatostkodnia?
3. Mivel magyarázható, hogy a szorongattatás éjszakája egy időben ünnepléyes hozzáállást és reménységet vált ki az emberből?

STEFAN TOMOIAGĂ,
az Észak-erdélyi Egyházterület elnöke

1. Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 620. o.
2. *Uo.*, 620. o.
3. *Uo.*, 619. o.
4. Walter Wink: *Engaging the Powers* (Minneapolis, Minn.: Fortress Press, 1992), 321. o.

GYAKORLATI FELKÉSZÜLÉS

a válság idején

„Mikor fogják kiadni a rendeletet?” kérdezte egy adventista hívő, aki visszavonult a Nyugati Kárpátok egy lakatlan területére. A kérdést egy lelkészhez intézte, aki körülbelül két évvel a COVID-19-járvány után látogatott el a térségbe. Párbeszéd alakult ki közöttük, amely során a hegyekbe nemrég kiköltözött férfi elmondta: „érezhető a levegőben”, hogy a végső események hamarosan és gyors ütemben kibontakoznak, ami magától érthető módon megerősíti a város elhagyására vonatkozó döntését. Beszélgetésükből kiderült, hogy a „Babilont” elhagyó hívő kissé csalódott volt amiatt, hogy még nem történt semmi e tekintetben...

Nem vitatva a falusi – jelen esetben hegyvidéki – élet előnyeit¹, felmerül néhány jogos kérdés: Honnan tudhatom, hogy eljött az ideje ennek a lépésnek? Hogyan kerülhettem el azt, hogy a szélsőségesesség csapdájába essek, hogy „megelőzzem az Úr angyalát”, ugyanakkor közömbös se maradjak ebben a kérdésben? Valóban nagy döntés eladni az ingatlanunkat és egész életünket egy új életterbe áthelyezni, hiszen ez gyökeres változásokat feltételez. Készleteket kell felhalmozunk, energiatfüggetlenné kell válnunk, ami hatalmas hatással van személyes életünkre, családjunk, de különösen gyermekeink életvitelére, ahogy egyházunkra és arra a befolyásra is, amelyet eddig a lakóhelyünkön gyakoroltunk. Ezért istenfélelemmel, térdet hajtva kell megközelítenünk a témát. Távol álljon mindenkitől, hogy többre tartsa magát azoknál, akik – szerintük – „alvó” állapotban vannak a gyülekezetben! A Bibliát kutassuk, ne a közösségi médiát, mielőtt ilyen horderejű döntést hozunk! Tanúsítsunk érettséget ebben a kérdésben!²

A felkészülés, a menekülés és a futás gondolata szervesen kapcsolódik azokhoz az eseményekhez, amelyek előrevetítik az isteni ítéletet és a történelem végét (ld. Mt 24:15–16: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen... akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre.”; 1Mózes 6:13–14: „Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem... Csinálj magadnak bárkát gófer fából!”; 1Mózes 19:15, 17: „És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az angyalok Lót, mondván: A hegyre menekülj, hogy el ne vessz!” Ez a végső felkészülés azonban mindig az Úr szavára, csakis az általa megjelölt jelekre válaszként történhet meg.

Isten Ellen White-on keresztül tudomásunkra hozta, mi a legegységesebb jel arra vonatkozóan, hogy hagyjuk el a városokat, és félreeső helyen, lehetőség szerint a hegyekben keressünk menedéket:

„A júdeai keresztények esetében Jeruzsálem ostroma jelentette a jelet a menekülésre. Így szolgál majd figyelmeztetésül nekünk az, amikor nemzetünk hatalmát a pápaság vasárnapjának kényszerítésére használják fel. Ekkor érkezik el az az idő, hogy elhagyjuk a nagyvárosokat, és felkészüljünk a kisebb városok elhagyására, hogy a hegyek közé, eldugott helyekre vonuljunk vissza.”³

A jel tehát nem egy vakcina, csip, zöld igazolás vagy biometrikus személyazonosító okmány lesz, hanem egy rendelet, mely végérvényesen próbának veti alá Isten iránti engedelmességünket.⁴

Isten tehát ígéretet tett arra, hogy útmutatást ad ebben a kérdésben, a menekülés idejét egyértelműen meghatározta ihletett szavaival. A fenevad bélyegének felvételét mind hitünk úttörői, mind napjaink teológusai helyesen értelmezik.⁵

Isten azt is megígérte, hogy az utolsó napok eseményei során védelmet nyújt hűséges és lojális gyermekeinek, miközben a gonosz szelleme egyre erősebben nyilvánul meg. Isten Dániel idejében alkalmazott módszere a próféta könyvének szerkezetében is egyértelműen tükröződik: a gonosz „csodálatosképpen pusztító” cselekedeteit (Dániel 8:24) megővendőlő prófétai fejezetek merőben szembehelyezkednek Istennek a hívők érdekében végrehajtott csodás beavatkozásaival (Dániel 1–6). Az utolsó napok eseményei során az Úr ismét lehetőséget ad néhány hívőnek, hogy mártírként dicsőítse Őt, de mint a múltban, ezúttal is csak azzal a céllal engedi meg a vértanúságot, hogy „még több lélek megismerje az

A jel tehát nem egy vakcina, csip, zöld igazolás vagy biometrikus személyazonosító okmány lesz, hanem egy rendelet, mely végérvényesen próbának veti alá Isten iránti engedelmességünket.

igazságot”⁶. Tudjuk viszont, hogy a kegyelem lezárta után erre már nem lesz lehetőség. Igen, lesz éhínség, szomjúság és perzselő hőség azok számára, akik „a nagy nyomorúságból jöttek” (ld. Jel 7:14, 16), de az isteni ígéretek biztosítják őket a végső győzelmet illetően. Ellen White így fogalmaz:

„Senki sem törhet át a hatalmas őrzők selegén, akiket Isten a hűséges emberek köré állít. A városokból és a falvakból menekülők közül egyeseket megtámadnak ugyan, de az ellenük felemelt kard összetörik, és gyenge szalmaként hullik le. Lesznek olyanok, akiket harcosok alakjában megjelent angyalok védnek majd” (*A nagy küzdelem*, 631. o.).

A hívők Isten ihletésére cselekszenek a vagyonukat illetően. Az az elképzelés, miszerint eladjuk ingóságainkat és ingatlanainkat, mielőtt már nem lesz rá lehetőségünk, igencsak nagy kihívás elé állít bennünket. Bár a pontos információk megszerzésének és az események és helyzetek értelmezésének két legjobb eszköze az, hogy tények és bizonyítékok alapján minél több megbízható adatot gyűjtünk be, majd eleget adva idő elteltével elemezzük azokat, hogy enyhítsük a pillanat nyomását (miközben további információkat gyűjtünk a szóban forgó eseményekről), a végidőben a vagyon iránti felelősségünket illetően nekünk, hívőknek szükségünk lesz egy har-

madik elemre is, amely elengedhetetlen az események helyes megértése és értelmezése szempontjából: Istennek és Isten jellemének ismeretére. Elvünk az, hogy Isten alapos ismerete cselekedeteinek ismeretét is meghatározza.⁷

Ezeket szem előtt tartva, valamint kiemondhatatlanul nagy ígéreteire hagyatkozva elmondhatjuk, hogy a legjobb gyakorlati felkészülés a közelgő válságra az, ha a Szentírásan keresztül mélyebb ismeretet szerezünk Istenről, Aki ezt a válságot megengedi az idők végezetén. ▀

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Menekülnénk a nyüzsgő városi élettől, miközben lélekmentő munkánk még mindig a városhoz köt. Hogyan találhatjuk meg az egyensúlyt a kettő között?
2. Milyen az utolsó napok eseményeire vonatkozó könyveket olvastunk mostanában, és kivel tudnánk tovább tanulmányozni ezt a témát?
3. Mondjunk példát arra, amikor Isten ismeretének köszönhetően másoktól eltérően helyesen értelmeztünk egy-egy eseményt!

BOGDAN VLAD, a Dél-erdélyi Egyházterület elnöke

1. A vidéki élet mellett meghozott döntést nem feltétlenül eszkatológiai események motiválják, hanem a jellemfejlődés lehetősége. Ellen White így fogalmaz: „Felhívom a szülőik figyelmét arra, hogy hagyják el a városokat, és vidéken szerezzenek otthont, ahol művelhetik a földet, és megtanulhatják a természet könyvéből a tisztaság, valamint az egyszerűség leckéit” (*Selected Messages*, 2. köt., 356. o.). „Királyok és királynők azok az apák és anyák, akiknek egy darab földjük és kényelmes otthonuk van” (*Boldog otthon*, 141. o.).

2. Ellen White írta: „Semmilyen lépést ne tegyünk anélkül, hogy azt alaposan megfontolnánk, és döntésünk minden szempontját és velejáróját meg ne vizsgálánánk” (*Selected Messages*, 2. köt., 362. o.).

3. Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 5. köt., 464–465. o.

4. 2Tímótheus 2:19: „Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övét; és álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja.”

5. Lásd Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ*, Andrews University Press, Michigan, 2002, 401–433. o.

6. Ellen G. White: *Utolsó napok eseményei*, 109–110. o.

7. Lásd Ellen White *Utolsó napok eseményei* c. könyv 293–295. oldalán, ahol kijelenti, hogy Williams az isteni gondviselés embere volt a fiatal amerikai nemzet számára a polgári és vallási szabadság tekintetében. Ezzel szemben azonban az ugyanakkor neoprotestáns David Manuel és társa, Peter Marshall a *Light and Glory* (1977) c. mű 192–208. oldalán cáfolja a fentieket, szerinte ugyanis Roger Williams átok volt az Egyesült Államok számára. Bár a két amerikai szerző több információval rendelkezett a kérdést illetően, mint Ellen White, mégis félreértelmezte a Roger Williams-jelenséget. Ellen White – ismerve Isten jellemét az embernek adott lelkiismereti szabadság tekintetében – ennek megfelelően magyarázza az eseményeket.

Második szombat délelőtt

A MÁSODIK ELJÖVETEL UTÁN

*Örök élet Jézussal
az újjáteremtett világban*

A Biblia „hazának” nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezet nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Kiapadhatatlan, kristálytiszta vízforrások fakadnak ott, s a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyeken az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál. [...]

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa „ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén... Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jáspishez... A népek az ő világosságában fognak járni, és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket... Ezt mondja az Úr... Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja... Íme, az Isten sátora az embe-
rekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük” (Ézs 62:3; Jel 21:11, 24; Ézs 65:9; Jel 21:3).

Milyen lesz az új föld?

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsóításába. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövetekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány” (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk” (1Kor 13:12). Istenről most csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle, de majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közé-
ben leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv,

amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel – akik megmosták és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében –, a szent kötelék, amely összekapcsol „minden nemzetséget mennyen és földön” (Ef 3:15), mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámitó ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghez vihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat értethetünk meg, és új dolgok serkentgetik a lélek és a test képességeit.

Az örökkévalóság öröme

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőösebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és min-

den, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön örökké” (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet. ♠

Ez a szakasz Ellen G. White A nagy küzdelem című művének negyvenkettedik, „A küzdelem véget ér” c. fejezetének egy részlete. A hetednapos adventisták hiszik, hogy ELLEN G. WHITE (1827–1915) a prófétaság bibliai ajándékát gyakorolta több mint 70 éves nyilvános szolgálata során.

MAJD NEM OTTHON

Jézusra várva

Fontos-e számodra Jézus második eljövételének üzenete? Van-e valami, ami arra készíthetne, hogy megfeledkezz Jézus közeli adventjéről? Ha az utolsó pillanatig hiszed és reménységgel várod visszajövetelét, számíthatsz arra, hogy kinevetnek és gúnyolni fognak az emberek. „Tudván először azt, hogy az utolsó időkben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremlés kezdetétől fogva” (2Pt 3:3-4).

Súlyos teher nehezedett a harmincas évei végén járó lelkipásztor gyenge vállaira. Nem a téli hideg nyomasztotta, hanem egy, a saját családjában bekövetkezett fájdalmas esemény. December 5-én ölelte át utoljára gyógyíthatatlan betegség következtében elhunyt hétéves fiát. Megpróbáltatása

azonban ezzel nem ért véget. Csupán 22 nappal később, december 27-én az édesapának végig kellett néznie, ahogy a család legkisebb gyermeke, az alig kétéves Robert is befejezi életét. Charles lelkész immár a negyedik gyermekét temette el. Mindezek mellett azonban nem sok ideje volt köny-

nyeket hullatni. Lassan eltelt az 1843-as év, és ő minden erejével hitte, hogy csupán néhány hónap, és beteljesedik a Dániel 8:14 versében található jóvendölés, és Jézus visszajön. Charlesra tehát úgy köszöntött rá az 1844-es esztendő, hogy lelkesen prédikálta Jézus visszajövetelét, és hitte, hogy pár hónap múlva viszontlátja szeretett gyermekeit.

Függetlenül attól, hogy mit hisznek az emberek, minél közelebb kerülünk földünk történelmének végéhez, a Szentírás határozottan kijelenti: Jézus dicsőséges eljövetelenek egyetemes és örök következményei lesznek. Ez az esemény hitünk egyik alapköve, benne van a nevünkben is – heted-napi adventisták –, ez hitünk és egyben reménységünk is. A reménységet bibliai jelentésében értelmezzük, nem csupán mint bizonytalan vagy a véletlenre hagyatkozó várakozást. Teljes bizalommal fogadjuk Jézus szavait: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:1-3).

Milyen lesz?

Thesszalonikabeliekhez írt első levelében Pál apostol egy pillanat erejéig betekintést nyújt ama csodálatos esemény kaprázatos részleteibe és a történesek sorrendjébe: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk” (1Thessz 4:16-17). A leírás igazolja, hogy Jézus visszajövele hallható és látható esemény lesz. A maga során János apos-

tol is beszél a visszajövetel látható jellegéről: „Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt...” (Jel 1:7).

Az elhunyt igazak feltámadása egy másik fontos esemény, amit hangsúlyoz Pál. Az apostol a holtakkal kapcsolatosan kijelenti, hogy fel fognak támadni, majd felemeltetnek a levegőébe azokkal az igazakkal együtt, akik életben lesznek Jézus visszajövelekor.

Ez minden hívő ember reménysége, és ez volt Charles Fitch lelkész reménysége is. Teljes erővel és hittel hirdette Jézus visszajöveleének üzenetét még azután is, hogy az 1843-as év telén eltemette két gyermekét. Szilárdan hitte, hogy vajmi kevés idő, csupán néhány hónap, és a hívők korszakok óta tartó várakozása beteljesedik. Ezt prédikálta 1844 májusában Cincinnati-ben, 5000 ember előtt, aki estéről estére eljött hallgatni őt. Végig a nyár folyamán helyről helyre járva prédikálta az Üdvözítő közele eljövetele. Ősszel is folytatta prédikációit St. Georges-ban, Delaware Cityben és Rocehesterben. Egyik prédikációja után az Erie-tóhoz utazott, hogy egy hűvös és szeles napon Jézus-váró hívőket kereszteljen meg. A lánya, Mary Elizabeth Fitch elbeszélése szerint az édesapja két ízben is elindult haza, de vissza kellett fordulnia, hogy újabb jelentkezőket kereszteljen meg, pedig a ruhái már teljesen át voltak ázva, és nagyon hideg volt odakint.

Függetlenül attól, hogy mit hisznek az emberek, minél közelebb kerülünk földünk történelmének végéhez, a Szentírás határozottan kijelenti: Jézus dicsőséges eljöveteleének egyetemes és örök következményei lesznek.

Az esemény következtében Charles megbetegedett, súlyos láz gyötörte, majd október 14-én elhunyt, csupán nyolc nappal az előtt a nap előtt, amit ő teljes meggyőződés-sel Jézus visszajövetelének napjaként hirdetett. „Hiszek Isten ígéletében” – hangzottak utolsó szavai. Egy újságíró azt írta október 17-én, hogy Charles felesége Buffalóban maradt, a férje sírjához közel, de egyetlen könnyet sem ejtett, mivel tudta, hogy hamarosan viszontlátja a férjét.

Még vajmi kevés idő...

Charles Fitch tévedett Jézus visszajövetelének időpontjával kapcsolatosan, abban viszont semmiképp sem hibázott, hogy Jézus eljövetele közel. Ez a reménység egyesít, és ad erőt és hitet az élet nehéz pillanataiban. Van-e szebb annál, mint meglátni Jézust, Aki meghalt érettünk?

A Prófétaság Lelke fenséges képpel ábrázolja a pillanatot, amikor szemtől szemben találkozunk Jézussal: „Valami nemskára keletre vonta tekintetünket. Kis fekete felhő jelent meg, nem nagyobb az ember tenyerénél. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az Emberfiának jele. Megilletődött csöndben néztük a felhőt, amint közeledett, világosabbá, ragyogóbbá vált, majd még dicsőbbé, míg csak nagy fehér felhővé nem növekedett. A felhő alja, mintha tűz lett volna, felette szivárvány ívelt, körülötte meg tízezer angyal zengte a legszebb éneket. A felhőn az Emberfia ült. Haja fehéren, hullámosan omlott vállára. Számos korona ékesítette fejét. Lábfeje tüzesnek látszott. Jobbjában éles sarló, baljában ezüst harsona. Szeme túzláng. Így kutatta át meg át gyermekeit” (*Bizonyásgtélék a gyülekezeteknek*, 1. köt., 60. o.).

Jézus visszajövelekor a világegyetem a legfelelősebb pillanatokot éli majd át. Hatalmas angyalsereg jön Jézussal együtt, hogy elvigyen bennünket igazi otthonunkba. Izgalom és öröm vesz erőt minden hűségese, amikor meglátja dicsőséges, ifjúkori, szeplő nélküli új testét. Akik az évek terhei vagy betegség miatt sírba szálltak, most új és erős testnek örvendhetnek. Micsoda hálaérzet lesz úrrá rajtad Krisztus iránt, amikor átölelheted szeretteidet, akiket elsádkított tőled a halál? Újra ott állhatsz gyermeked, édesanyád és édesapád, nagyszüleid és dédszüleid mellett, és mindannyian dicsőíthetitek Jézust. De minden más örömon túl a legnagyobb boldogság az lesz, hogy találkozol az Üdvözítővel. Már most próbáld elképzelni, hogy mit fogsz mondani Neki.

Addig is azonban az égre tekintek, és kérdelem: „Vigyázó! Meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? (Ézs 21:11). Íme, a válsz: „Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik” (Zsid 10:37). ▮

Elmélkedésre szánt kérdések:

1. Miként hat mindennapi életedre a Jézus visszajövetelére vonatkozó meggyőződésed?
2. Miért fontos tudatosítanunk magunkban, hogy Jézus visszajövele látható és nem titokzatos esemény lesz?
3. Hogyan tudnánk úgy hirdetni Jézus visszajövetelének reménységét, hogy ne keltsünk pánikot az emberekben?

IONUȚ FEIER,
a Romániai Unió kincstárnoka

„ELMEGYEK...”

BETH THOMAS

MUGI KINOSHITA ILLUSZTRÁCIÓI

A bizonyágtétel különleges alkalom, amikor Jézus szeretetéről beszélünk másoknak. Elmondjuk, hogy mit tett Isten értünk, és cselekedeteink által bemutatjuk az Ő szeretetét. Olyan, mintha Jézus küldöttei lennénk, akik jó hírt terjesztünk, amerre csak járunk.

Ahogy türelmetlenül várjátok, hogy me-sélhessetek barátaitoknak az új játékok-ról vagy kedvenc időtöltésekről, ugyan-úgy kell vágyotok arra is, hogy bizony-ságot tegyetek Jézus csodálatos történeteiről és életeket megváltoztató erejéről.

Időnként a bizonyáságtetésbe beletar-toznak a jó cselekedetek is, azaz a jószívű-ség és a segítőkészség megnyilvánulásai.

Másfelől pedig bátorságra is szükség van, hogy olyankor is beszélj Róla, amikor fé-lénk vagy. Mindegy, hogyan teszed, Isten felhasználja a szavaidat és a tetteidet mások szívének megérintésére. A Biblia tele van olyan emberek történeteivel, akik bizony-ságot tettek Isten erejéről és szeretetéről. Nem voltak tökéletesek, de bíztak Istenben, és változást idéztek elő mások életében.

Az előttünk álló héten hét bibliai szerep-lő bizonyáságtelési gyakorlatát fogjuk tanul-mányozni. Mindenik történet emlékeztet arra, hogy korától függetlenül bárki meg-oszthatja másokkal Isten szeretetét, és ez-zel befolyásolhatja a megszólított emberek életét.

GYERMEKTÖRTÉNETEK: VASÁRNAP

A KEGYELEM TANÚJA

ZÁKEUS TALÁLKOZIK JÉZUSSAL

LUKÁCS 19:1-10

Zákeus vámosként dolgozott Jerikó vá-ro-sában. A vámszedők nem voltak közked-velt emberek, hiszen ők gyűjtötték be a la-kosságtól a rómaiak által kirótt adókat, és gyakran a kelleténél többet is elvettek a néptől, a különbséget pedig megtartották maguknak. Zákeus is így tett. Bár nagy va-gyona volt, kevés barátal büszkélkedhetett. Az emberek kapzsinak és tisztességtelen-nek tartották.

Egy nap Zákeus érdekes híreket hallott: Jézus, a híres csodatevő Tanító Jerikóba ér-kezik! Sokan összegyűltek, hogy lássák Őt. Zákeus is találkozni akart Vele, de volt egy gondja: alacsony lévén, a tömeg miatt nem láthatott messzire. Bárhogy is próbálkozott, az előtte állók mindent eltakartak a sze-me elől. Ő azonban komolyan elhatározta,

hogy mindenképp látni fogja Jézust. Nem hagyta, hogy a termete miatt meghiúsuljon a terve. Körülnézett és észrevett egy eperfát az út szélén, ahol Jézusnak el kellett halad-nia. Gyorsan felkapaszkodott a fára, ahon-nan tökéletesen belátta a utat.

Kis idő múlva Jézus megérkezett Jerikó-ba, és elhaladt a fa mellett, amelyen Zákeus várakozott. Mindenki meglepetésére meg-állt alatta, felnézett és így szólt:

– Zákeus, azonnal gyere le! Ma megláto-gatlak téged!

Zákeus nem hitt a fülének. A hatalmas tömegből Jézus éppen őt szúrta ki! Miért akart volna egy hozzá hasonló emberrel be-szélgetni, hiszen őt mindenki kerülte?

Nagy örömeben azonnal lemászott a fá-ról, és boldogan fogadta Jézust az otthoná-

ban. Sajnos azonban nem mindenki örült ennek. Egyesek zúgolódni kezdtek:

– Miért tölt időt Jézus egy olyan bűnösrel, mint Zákeus?

Az együtt töltött idő alatt Zákeus megtapasztalta Jézus jóságát és szeretetét. Életében először érezte, hogy számba veszik és szeretik. Ez a szeretet megváltoztatta a szívét. Felállt, és elképesztő ígéretet tett:

– Figyelj, Uram! A pénzem felét a szegényeknek adom, és akit becsaptam, annak négyszeresen visszafizetem a jogtalanul elvett összeget.

Jézus mosolyogva válaszolt:

– Ma megváltást nyert ez az otthon, mert ő is Ábrahám fia! Az Ember Fia azért jött, hogy „megkeresse és megtartsa, ami elveszett”.

Attól a naptól kezdve Zákeus élete teljesen megváltozott. Nem volt többé az a kap-

zsi és magányos ember, mint előtte: mindent szívélyesen megosztott másokkal, és szeretettel közeledett az emberekhez. Mindenki előtt nyilvánvalóvá vált, mennyire megváltoztatta őt Jézus szeretete.

A bizonyágtevés első lépése tehát: emlékezni, mennyire szeret minket Jézus. Amikor ismerjük Őt, és érezzük szeretetét, könnyebben megosztjuk azt másokkal. Gondoljunk arra, milyennek látta Jézus Zákeust, amikor mindenki más kerülte őt, és hogyan változtatta ez meg a vámszedő életét! Hozzá hasonlóan mi is elmondhatjuk az embereknek, hogyan alakította át Jézus a jellemünket.

ELMÉLKEDÉSRE: Mit tanulhatunk Jézus Zákeussal szemben tanúsított magatartásáról, és hogyan alkalmazhatjuk a Megváltó példáját a kapcsolatainkban?

GYERMEKTÖRTÉNETEK: **HÉTFŐ**

AZ IRGALOM TANÚJA

SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT MAGADAT!

LUKÁCS 10:25-37

Egy nap egy ember megkérdezte Jézust:
– Tanító, mit tegyek, hogy örök életem legyen?

Jézus a kérdésre kérdéssel válaszolt:

– Mit ír a Törvény? Mit olvasol benne?

Az ember kész volt a válasszal:

– Azt, hogy „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erőddel és teljes értelmekkel, és felebarátodat, mint magadat.”

Jézus így szólt:

– Tedd ezt, és elnyered az örök életet!

Az ember azonban mindenképp igazolni akarta magát, ezért így folytatta:

– Ki az én felebarátom?

Jézus egy történettel válaszolt.

Egy férfi Jeruzsálemből Jerikóba utazott, ami veszélyes vállalkozás volt, mivel az út sziklás, puszta helyeken vezetett át, ahol gyakran rablók bújtak meg. Őt is megtámadták a gonosztevők: ellopták mindenét, megverték, majd otthagyták. A sérült, mozgásképtelen embernek kétségbeesett szüksége volt valakinek a segítségére.

Nemsokára egy pap ment arra, aki Isten templomában szolgált: ő vezette a templomi szolgálatokat, és Istenről tanította az embereket. Ő biztosan segít neki! Amikor

azonban meglátta a sebesültet, átment az út másik oldalára, és sietve távozott, mint ha észre sem vette volna a bajba jutottat. Talán attól félt, hogy a rablók még a közelben vannak, vagy egyszerűen csak nem akarta bepiszkolni a kezét. Bárhogya is volt, úgy döntött, hogy továbbmegy.

Nemsokára megjelent egy lévita az úton. A lévíták is a templomban dolgoztak, ők feltek a fontosabb szolgálatokért. Arra számítanánk, hogy legalább ő megáll a sebesült mellett, de amikor meglátta a szerencsétlen bajbajutottat, szintén átment az út másik oldalára, és zavartalanul folytatta az útját.

Végül egy szamaritánus jelent meg az úton. A szamaritánusok nem voltak jóban a zsidókkal, nem kedvelték őket, sőt, nagy ívben elkerülték egymást. Senki nem számított arra, hogy éppen egy szamaritánus fog segíteni egy zsidónak. Amikor azonban meglátta a sebesült embert, mély szánalmat érzett iránta. Nem gondolt a közöttük lévő feszültségre, ahogy arra sem, hogy rá is veszély leselkedhet. Azonnal cselekedett.

Odament a földön fekvő emberhez, és kitisztította a sebeit olajjal és borral. Felhasznált mindent, ami nála volt, hogy megelőzze a fertőzést és enyhítse a fájdalmát, majd vászondarabokkal be is kötözte. Ezután feltette a férfit a szamarára, és lépésben elvezette az állatot egészen a legköze-

lebbi fogadóig. Egész éjjel mellette maradt és ápolta. Másnap annyi pénzt adott a fogadónak, amennyi több napra fedezte a beteg ellátását, majd a következőre kérte a menedékház tulajdonosát:

– Gondoskodj róla! Ha többet költesz rá, mint amennyit most adtam, visszafele jövet megadom neked.

A történet befejezésekor Jézus odafordult a kérdezőhöz:

– A három utazó közül melyik bizonyította be, hogy a sebesült felebarátja?

Az ember ezt válaszolta:

– Az, aki irgalmasan segített neki.

Jézus pedig ezzel zárta a beszélgetést:

– Menj, és tedd te is ugyanezt!

Az irgalmas szamaritánus nem engedte, hogy a félelem vagy az előítéletek megakadályozzák abban, hogy segítsen egy bajba jutott férfin. Te is lehetsz „irgalmas szamaritánus”, ha megosztod a társaiddal a játékaidat, ha játszol vagy beszélgetsz valakivel, akit mások kirekesztenek. Az apró jó cselekedetek nagy változásokat eredményezhetnek. Amikor másokon segítesz, Isten szeretetét tükröződ vissza, az Ő világosságát továbbbírod a világnak, és ez bizonyoságtétel!

ELMÉLKEDÉSRE: Ki a te „felebarátod”? Az a személy, akin annak ellenére segíthetsz, hogy nagyban különbözik tőled!

GYERMEKTÖRTÉNETEK: **KEDD**

FÉNYLŐ VILÁGOSSÁG

A JÓSÁG TANÚJA

2KIRÁLYOK 5:1-17

Nagyon sok idővel ezelőtt élt Szíriában egy kislány. Egyszerű,

nyugodt élete volt családja körében. Egy napon azonban szörnyű dolog történt. Egy idegen hatalom katonái betörték az országba, és őt is fogságba vitték, majd az idegen földön szolgálonak adták egy befolyásos ember, Naámán felesége mellé.

Naámán hadvezér volt, köztiszteltetben álló, erős személyiség, akinek azonban komoly gondjai voltak: súlyos bőrbetegség támadta meg: leprás lett. Bőre tele volt sebekkel, és az orvosok legjobb tudásuk mellett sem segíthettek rajta. Felesége és a körülötte élők nagyon aggódtak érte.

A kis szolgálólány, bár távolra kényszerült otthonától, nem felejtette el Istent. Emlekezett arra, amit a szülei meséltek neki Isten szeretetéről és hatalmáról.

Egy nap, látva a férje miatt bánkódó nő szomorúságát, odasúgta neki:

– Ismerek valakit, aki tudna segíteni rajta.

Naámán felesége csodálkozva nézett rá.

– Ki az? – kérdezte.

– Van egy próféta Izraelben, Elizeusnak hívják. Ő az egyedül igaz Istent szolgálja, és meg tudná gyógyítani Naámánt.

Az asszony azonnal a férjéhez rohant a jó hírről. Naámán nem nagyon hitt ebben a lehetőségben, de kész volt bármit kipróbálni. Készített néhány ajándékot, és elindult Izraelbe megkeresni a prófétát. Hosszú utazást követően végre Elizeus házához ért, aki viszont nem fogadta őt személyesen, hanem mindössze egy üzenetet küldött, miszerint menjen és fürödjön meg hétszer a Jordán vizében.

Naámán megdöbben:

– Hát milyen kezelés ez? – morogta. – Azt hittem, hogy a próféta kijön elénk, rám teszi a kezét, és meggyógyulok! A mi folyóink sokkal tisztábbak a Jordánnál!

Megharagudott és vissza akart fordulni, de a szolgálói kedvesen rábeszéltek a maradásra:

– Uram, ha a próféta valami nehéz dolgot kért volna tőled, biztosan megtetted volna. Miért nem hajtod végre ezt az egyszerű utasítást?

Naámán elgondolkodott, és úgy döntött, hogy mégis hallgat a próféta szavára. Elment a Jordánhoz és bemártózott a vízbe egyszer, kétszer, háromszor... hétszer. Amikor hetedszerre kiemelkedett a vízből, csodálatos dolog történt vele: a bőre teljesen megtisztult! A sebek eltűntek, és a karja olyan sima és puha lett, mint egy kisgyermeké.

Kimondhatatlan boldogság töltötte el. Tudta, hogy nem a víz, hanem Isten gyógyította meg. Azonnal megkereste Elizeust:

– Most már tudom, hogy nincs más Isten ezen a világon Izrael Istenén kívül!

Naámán megígérte, hogy attól a naptól kezdve egyedül az igaz Istent imádja.

A kis szolgálólány nagyon örült gazdája gyógyulásának! Bár még kiskorú volt, otthonától távol rabságban, Isten felhasználta őt, hogy örökre megváltoztassa Naámán életét.

A kis szolgálólányhoz hasonlóan talán te sem érted mindig, hogy miért történnek bizonyos dolgok, Isten azonban a te tapasztalatodat is fel tudja használni mások segítségére.

ELMÉLKEDÉSRE: Érezted-e valaha, hogy túlságosan kicsi vagy ahhoz, hogy Istenről beszélj másoknak? Szerinted miért nem adta fel a kis szolgálólány még akkor sem, amikor otthonától távol, nehéz helyzetben volt?

TANÚ AZ OROSLÁNOK VERMÉBEN

BÁTRAN ISTENÉRT

DÁNIEL 6:1-23

Dániel Isten hűséges szolgája volt egy idegen országban, Dáriusz király uralkodásának idején. Bár otthonától távol volt, továbbra is szoros kapcsolatban maradt Istennel. Naponta háromszor imádkozott, hálát adott és dicsőítette Őt jóságáért. Hűsége miatt nagy tiszteletnek örvendett, s a király a birodalom egyik legbefolyásosabb tisztségébe helyezte őt. Ennek azonban nem mindenki örült.

A tisztségviselők és tanácsosok irigykedni kezdtek Dánielre, és alkalmat kerestek, hogy megszabaduljanak tőle, de ő tisztes, becsületes és megbízható volt, ezért semmi hibát nem találtak benne. Végül kitalálták, hogy a hitével fogják törbe csalni. Kiszeltek egy ravasz tervet, amit azonnal a király elé tártak.

Javaslatuk így hangzott:

– Ó, Dáriusz király, szerintünk ki kellene adnod egy törvényt, amely szerint a következő harminc napon senkinek sem szabadna más istenhez imádkoznia rajtad kívül. Ha valaki nem vetné alá magát ennek a rendeletnek, az oroszlánok vermébe kell azt dobni.

A király nem ismerte fel valódi szándékukat, és beleegyezését adva aláírta a törvényt. A szokásjog szerint egy aláírt törvényt nem lehetett visszavonni vagy megváltoztatni. Az irigy tisztségviselők elégedettek voltak, mert tudták, hogy Dániel a helyzettől függetlenül továbbra is imádkozni fog Istenhez.

Amikor Dániel tudomást szerzett az új törvényről, nem ijedt meg, és nem rejtőzött el, hanem felment a szobájába, kinyi-

totta Jeruzsálem felé az ablakát, és letérdelt imádkozni, ahogy azelőtt is rendszeresen tette. Hálát adott Istennek, és a segítségét kérte. A főemberek rajta tartották a szemüket, és késlekedés nélkül feljelentették a királynál.

Dáriusz nagyon elszomorodott a hír hallatán. Tisztelte Dánielt, és nem akarta megbüntetni, de a törvényt nem tudta hatályon kívül helyezni. Kiadta a parancsot, hogy vessék Dánielt az oroszlánok vermébe.

– A te Istened, Akinek rendületlenül szolgálsz, szabadítson meg téged! – mondta a király, miközben Dánielt leengedték a verembe.

Azon az éjszakán Dáriusz nem tudott aludni. Aggódott Dánielért, és remélte, hogy Isten meg fogja őt szabadítani. Mindeközben az oroszlánok vermében csodálatos dolog történt. Isten egy angyalt küldött, aki befogta a vadállatok száját, és bár éhesek voltak, nem nyúlhattak Dánielhez. Isten embere biztonságban és sértetlenül töltötte az éjszakát.

A nap első sugarainak megjelenésekor a király kisietett a gödörhöz.

– Dániel, az élő Isten szolgája, meg tudott-e szabadítani a te Istened az oroszlánok szájából? – kiabált le a verembe.

Dániel hangja erőteljesen és érthetően visszhangzott a mélyből:

– Király, örökké élj! Az én Istenem elküldte az Ő angyalát, és befogta az oroszlánok száját, így nem árhattak nekem, mert igaznak talált engem az Ő színe előtt. És elened sem vétettem semmit, ó, király!

A király nagyon örvendett, és megparancsolta, hogy azonnal húzzák ki Dánielt az oroszlánok verméből. Egyetlen karcolás sem volt rajta, egy hajszála sem görbült meg, mert bízott Istenben. Dáriusz király kiadott egy új rendeletet, amelyben ki mondta, hogy a birodalomban mindenki Dániel Istenét tisztelje, mert Ő az egyedül igaz, élő Isten, Aki megszabadít és megvált.

Dániel rendíthetetlen hite bizonyoságtétel volt a királynak.

ELMÉLKEDÉSRE: Szerintetek, hogy érezte magát Dániel, amikor az oroszlánok vermébe vetették? Honnan volt bátorsága továbbra is bízni Istenben?

GYERMEKTÖRTÉNETEK: CSÜTÖRTÖK

SZERESSÜNK JÉZUSHOZ HASONLÓAN!

JÉZUS MEGGYÓGYÍT EGY LEPRÁST

MÁRK 1:40-45

Egy nap, amikor Jézus egyik városból a másikba utazott, miközben embereket tanított és gyógyított, egy leprás beteg közeledett hozzá. A lepra súlyos betegség volt, amely fájdalmas bőrkiütéseket okozott. A leprás betegektől mindenkinek távol kellett tartania magát. Jézus idejében elszigetelték őket a családjuktól és a barátaiktól, és egy távoli helyre száműzték, nehogy átadják valakinek a betegséget. Magányosak és kirekesztettek voltak.

A segítségre szoruló férfi letérdelt Jézus előtt, és így könyörgött Neki:

– Ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Hangja remegett a félelemtől és a reménytől. Hallotta, hogy Jézus csodákat tett, és segített a bajbajutottakon. Úgy gondolta, hogy ez az egyetlen esélye a gyógyulásra.

Jézus irgalmasan nézett a leprás emberre. Ő nemcsak a betegségét látta, hanem a magányát, a fájdalmát és a szenvedését is, amit a szívében hordott. Mások messzire elkerülték volna, Jézus azonban egészen váratlan dolgot tett: kinyújtotta a kezét és megérintette.

– Igen – mondta szelíden. – Meg akarlak tisztítani!

Az ember bőre azonnal kisimult és meggyógyult. Teljesen megtisztult, minden sebbe eltűnt a testéről. Képzeljétek el, mennyire boldog volt, amikor ránézett a kezeire, és rádöbbsent, hogy már nem beteg! Szíve megtelt hálával.

Egy leprás beteg érintése hallatlan dolognak számított abban az időben. Egyrészt a betegség miatt veszélyes volt, másrészt pedig szabályellenes cselekedetnek is minősült. Jézus azonban nem hagyta, hogy a félelem vagy a szabályok megakadályozzák szeretete kinyilvánításában. Érintése által nemcsak a férfi testét gyógyította meg, hanem emlékeztette is őt arra, hogy értékes és szeretetreméltó.

A gyógyulás után pontos utasításokat adott neki.

– Szeretném, ha senkinek sem mondanád el a történeteket! – mondta kedvesen. – Menj el, mutasd meg magad a papnak, és vidd áldozatul, amit Mózes parancsolt az ilyen helyzetekre.

Ez fontos lépés volt, mivel a közösségbe való visszatérés előtt a papnak igazolnia kellett a gyógyulást.

A gyógyult férfi azonban annyira örült, hogy képtelen volt elhallgatni a vele történt csodát. Akivel csak találkozott, mindenkinek elmondta, mit tett érte Jézus. Nemskára mindenhol özlöttek az emberek Jézushoz, hogy lássák a csodáit és hallgassák a tanításait.

Ez a történet a szeretet és a jóság erőteljes kifejezése. Jézus nemcsak fizikai betegségből gyógyította meg ezt az embert, hanem tisztelettel és irgalommal fordult hozzá akkor, amikor mindenki távol tartotta magát tőle. Mi is szerethetjük úgy embertársainkat, ahogyan Jézus tette. Időnként a körülöttünk élők is érezhetik magányosnak és kitaszítottnak magukat. Lehetséges, hogy egyedül ülnek az iskolapadban,

az asztalnál, vagy nincs akivel játszaniuk a szünetben. Mit tehetünk, hogy kimutasuk irántuk a szeretetünket? Hívhatjuk őket játszani, szólhatunk hozzájuk kedvesen, vagy egyszerűen csak mosolyoghatunk és köszönhetünk nekik. A kis tettek nagy változásokat eredményezhetnek. Ahogy Jézus érintése gyógyulást és reménységet adott, ugyanúgy a mi jóságunk és kedvességünk is segíthet másoknak, hogy érezzék elismerésünket és szeretetünket.

Ne feledjük: Jézushoz hasonlóan szeretni azt jelenti, hogy együttérzéssel és gondoskodással fordulunk embertársaink felé.

ELMÉLKEDÉSRE: Szerintetek miért nem tudta a férfi titokban tartani a gyógyulását? Te hogy érzed magad, amikor jó vagy érdekes híreket akarsz megosztani másokkal?

GYERMEKTÖRTÉNETEK: PÉTEK

RETTENTHETETLEN TANÚK

PÉTER ÉS JÁNOS BIZONYSÁGOT TESZ JÉZUSRÓL

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 4:1-20

Jézus feltámadása után Péter és János nagy örömmel és izzó vágygal hirdette a jó hírt. Városról városra utaztak, és bátran prédikáltak, hogy Jézus él, megbocsát és reményt ad mindenkinek, aki hisz Benne. Sokan hallgatták őket, és üzenetük nyomán követték Jézust.

Egy napon Péter és János meggyógyított egy születése óta béna embert. A férfi nagyon örvendett, azonnal talpra ugrott és dicsőítette Istent. Ez a csodálatos gyógyulás emberek tömegeit vonzotta a tanítványokhoz. Péter kihasználta az alkalmat, és magyarázni kezdte, hogy nem saját hatal-

muk, hanem a feltámadt Jézus Krisztus ereje eredményezte a gyógyulást.

Mindezek ellenére a vallási vezetők elégedetlenek voltak. Félték, hogy ha az emberek elkezdenek hinni Jézusban, kétségbe vonják majd a tekintélyüket. Ezek a vezetők letartóztatták Pétert és Jánost, majd a Szanhedrinnek nevezett tanács elé állították őket, ahol vádolón megkérdezték tőlük:

– Milyen erővel és kinek a nevében tetétek ezt a csodát?

Péter a Szentélektől ihletve bátran válaszolt:

– A názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, de akit Isten feltámasztott a halálból. Ez az a kő, amelyet ti mint építők megvetettetek, s amely mégis szegletkővé lett. Nincs üdvösség senki másban, mert nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek.

A vezetők elképedtek Péter és János bátorsága láttán. Tudták, hogy egyszerű, tanulatlan halászok voltak, mégis önbizalommal, bölcsen beszéltek. A vezetők rádöbentek, hogy Péter és János Jézussal járt. Bár meg akarták büntetni őket, a csodát nem cáfolhatták, mert a meggyógyított ember ott állt előttük, ezért csak figyelmeztették a két tanítványt, hogy többet ne beszéljenek erről, és ne tanítsák az embereket a Jézus nevében.

Ők azonban határozottan válaszoltak:

– Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, mint Istenre? Ítéljétek meg! Mert nem tehetjük, hogy ne beszéljünk azokról, amiket láttunk és hallottunk.

A vezetők csalódottak voltak, de semmivel sem tudták megvádolni őket, ezért

szabadon engedték a két tanítványt. Péter és János azonnal visszatértek a barátaikhoz, és elmesélték nekik a történeteket. Együtt imádkoztak bátorságért, hogy továbbra is beszélhessenek az embereknek Jézusról.

A veszély és a fenyegetések ellenére folytatták a jó hír hirdetését. Tudták, hogy ez sokkal fontosabb személyes biztonságuknál. Bátorságuk és hitük másokat is Jézus követésére ihletett.

Hozzájuk hasonlóan ti is beszélhettek Jézusról. Talán féltek, de olyankor mindig jusson eszetekbe, hogy Isten veletek van, ahogy Pétert és Jánost sem hagyta magára! Meghívhatjátok az imaházba egy barátotokat, beszélhettek neki Jézusról, vagy egyszerűen csak elmondhatjátok neki, miért szeretitek az Urat. Az apró tettek is nagy hatással lehetnek mások életére. Bízhatok Istenben, hogy eszetekbe juttatja a megfelelő szavakat, és bátorságot ad nektek!

ELMÉLKEDÉSRE: Szerinted mit jelent az, hogy a nehéz döntésekben inkább Istenre, mint az emberekre hallgassunk?

GYERMEKTÖRTÉNETEK: MÁSODIK SZOMBAT

BIZONYSÁGTÉTEL JÁKOB KÚTJÁNÁL

A SAMÁRIAI ASSZONY TÖRTÉNETE

JÁNOS 4:1-42

Egy nap Jézus Samárián keresztül utazott Galileába. Fáradtan állt meg délután a „Jákob kútjának” nevezett forrásnál. A nap magasan állt az égen, és nagyon meleg volt. Miközben ott pihent, megjelent egy asszony, aki vízért érkezett a kúthoz. Jézus azonnal megszólította:

– Adj innom!

A nő nagyon meglepődött, mert abban az időben a zsidók nem álltak szóba a samáriaiakkal, és a férfiak általában sem beszélgettek nyilvánosan idegen nőekkel. Így válaszolt a samáriai asszony:

– Hogy kérsz tőlem inni zsidó létedre, hiszen én samáriai vagyok?

Jézus kedvesen válaszolt:

– Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: „Adj innom!”, te magad kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet!

A nő nem értette.

– Uram, nincs mivel méritened, és a kút mély, honnan vennél élő vizet? Te talán nagyobb vagy atyánknál, Jákobnál, aki ezt a kutat nekünk adta?

Jézus megmagyarázta:

– Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok, örök életre buzgó víz forrása.

Erre az asszony ezt mondta:

– Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne járjak ide mériteni!

Ezt válaszolta Jézus:

– Menj, és hívd a férjedet is!

Az asszony így szólt:

– Nincs férjem.

Jézus ekkor ezt mondta:

– Jól mondtad, hogy nincs férjed, mert öt férjed volt, és a mostani, akivel élsz, nem férjed. Igazat mondtál!

Az asszony így folytatta:

– Uram, látom, hogy próféta vagy! Atyánk ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell Őt.

Jézus ezt mondta neki:

– Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor nem ezen a hegyen, és nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni az Atyát. Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.

Az asszony ekképpen válaszolt:

– Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak neveznek, és amikor Ő eljön, minden megjelent nekünk.

Jézus ezt válaszolta:

– Én vagyok az, aki veled beszélek!

Ekkor az asszony otthagya a vizeskorsóját, elment a városba, és ezt mondta az embereknek:

– Gyertek, lássatok egy embert, aki minden megmondott nekem, amit cselekedtem! Vajon nem ez-e a Krisztus?

Az asszony lelkesedése nyomán sokan kimentek a városból, hogy találkozzanak Jézussal. Hallgatták tanítását, és bizonyosságtételének köszönhetően hittek Benne. Meghívták, hogy maradjon a körükben, Ő pedig két napot maradt náluk, tanította őket, és megosztotta velük a jó hírt.

Jézus szavai és az asszony bizonyosságtétele nyomán sokan hittek. Ezt mondták az asszonynak:

– Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal Ő a világ Üdvözítője.

Ha elmondod másoknak, mit tett érted Jézus, őket is segíted, hogy higgyenek Benne. Ha úgy érzed, hogy a történeted jelentéktelen, akkor is komoly befolyást gyakorolhatsz rájuk. Elmondhatod: „Jézus segített, amikor féltem!”, vagy „Jézus válaszolt az imámra!”. A samáriai asszonyhoz hasonlóan a te történeted is segíthet másoknak megismerni Jézust és hinni Benne.

ELMÉLKEDÉSRE: Te hogyan választál volna Jézusnak a kútnál, ha az asszony helyében lettél volna?

Üzenet a 2025-ös különleges imaheti adománygyűjtéséhez

Az imahét az egyház életének egyik legfelemelőbb lelki tapasztalata. Azáltal, hogy együtt tanulmányozunk egy adott bibliai témát, és naponta összegyűlünk imádkozni, különleges alkalom nyílik arra, hogy Isten áldását élvezzük.

Jézus parancsa, miszerint legyünk „a föld sója”, egyszerre elhívás és felhatalmazás. Amikor azon elmélkedünk, hogy mit jelent a gyakorlatban Isten áldása egyénenként és közösségként, biztosak lehetünk abban, hogy Ő megadja nekünk ezt az áldást. Tapasztalataink és imacéljaink megosztása, valamint az egységes hangot megszólaltató imádság az a kulcs, amelyen keresztül Isten eredményessé teszi az Ő munkáját. Ellen White erre vonatkozóan ezt írja: „Tisztában vagyunk azzal, hogy szükségünk van a Szentlélek kiáradására. Ez azonban csak akkor valósulhat meg, ha magunkban és másokkal együtt is imádkozunk. Amikor Isten népe buzgón és őszintén – egyénileg és közösségek egyaránt – fohászkodik, Isten meghallgatja őt. A világ érezni fogja a népét megerősítő Szentlélek befolyását” (*Imádság*).

A Szentlélek egyik feladata, hogy megértesse velünk missziós megbízatásunk fontosságát és sürgősségét. Készen kell állnunk arra, hogy adottságainkat és képességeinket terve megvalósítására fordítsuk. Több mint száz éve a Hetednap Adventista Egyház évenkénti imahetei során különleges adománygyűjtést szervez, és ezeket az adományokat teljes egészében a globális misszió kezdeményezéseinek finanszírozására fordítja. Különösen azok a misszionáriusok a kedvezményezettjei ezeknek az adományoknak, akik kis csoportok és gyülekezetek alapításán fáradoznak a világ legnehezebben bevezethető területein. Annak érdekében, hogy ne veszélyeztessük a munkájukat és személyes épségüket, néha még a művelési területként szolgáló országok nevét és a misszionáriusok munkamódszereit sem említhetjük meg. Az így befolyt összegek

ből támogatott missziós projektről a <https://am.adventistmission.org/mission360-home> weboldalon olvashattok.

Megbízatásunk alapjait Urunk fektette le, amikor eljött erre a világra, és életét áldozta azért, hogy lehetőséget adjon az embereknek visszatérniük Hozzá. Jézus azt kívánja, hogy ugyanaz a Lélek lakozzék bennünk, amely Átala is megnyilvánult földi ittléte során.

Ellen White ezt írta az eljövendő kihívásokra történő felkészülésről: „Az önfeláldozás Krisztus tanításainak alap gondolata.” Pál Róma 12:1 versében arra buzdít, hogy „testünket [...] élő, szent és Istennek tetsző áldozatul” ajánljuk fel, mert megismertük „Isten irgalmát”. Ellen White így folytatja: „Ezt gyakran parancsoló hangnemben közlik a hívőkkel, mivel nincs más módja az ember megmentésének, mint hogy elszakítsák őt önző életmódjától. Földi életében Krisztus valóban megtestesítette az evangélium erejét. Kegyetlen halált halt a kereszten, hogy valóban átérezhessük irántunk való szeretetét és önfeláldozó lelkületét. Szegénnyé lett, hogy szegénységén keresztül gazdagokká válhassunk (ld. 2Kor 8:9). Isten mindenkinek megígéri, hogy részesülni fog az igazak örök jutalmában, aki vele együtt szenved, ellenáll a bűnnek, az Ő ügyéért és mások javáért dolgozik, és ennek érdekében lemond önmagáról. Azáltal, hogy bizonyosságot teszünk a krisztusi lelkületről, Üdvözítőnk természetének részeséivé válunk. Másokért való áldozatos életének felvállalása a jövőben »igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk« (2Kor 4:17)” (*Review and Herald*, 1911. szeptember 28., 9. bekezdés).

Imádkozzunk azért, hogy Isten a Szentlélek által munkálkodjon a szívünkben, és ennek eredményeképpen egyre hasonlóbá váljunk Hozzá!

Isten áldjon meg benneteket!

NORBERT ZENS,
az Inter-Európai Divízió kincstárnoka

„Íme, hamar eljövök, és az Én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.” (Jelenések 22:12)

Az ASi ROMÁNIA ORSZÁGOS KONVENCÍÓJA
Íme, hamar eljövök!

Különleges meghívott:

Don Pate

lelkipásztor, tanár és nemzetközi hírű előadó

RAB Eseményközpont, Marosszentgyörgy

Péntek, 2025. november 21., 19⁰⁰ órától

Szombat, 2025. november 22., 10⁰⁰ órától; ünnepi hangverseny 19⁰⁰ órától